

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

นางสาว อัญญรัตน์ ดิสถาพร

โครงการทางจิตวิทยานี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยา

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2548

**A STUDY OF RELATIONSHIPS BETWEEN PARENTING STYLES AND
ACHIEVEMENT MOTIVATION**

Miss Unyarut Distaporn

A Senior Project Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

For the Degree of Bachelor of Science in Psychology

Faculty of Psychology

Chulalongkorn University

Academic Year 2005

4537430038 อัญญรัตน์ ดิสถาพร: การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์. (A study of relationships between parenting styles and achievement motivation) อาจารย์ที่ปรึกษา : สุภลักษณ์ ลวดลาย 46 หน้า.

วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนตามการรับรู้ของตนเอง กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ในโรงเรียนสหศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 230 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 แบบ คือ แบบสำรวจการอบรมเลี้ยงดู แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ทดสอบรายคู่ด้วยวิธีดูก็และการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัย 1. เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง และการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2 .แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมากกว่าการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบอื่น

หลักสูตร วิทยาศาสตร์บัณฑิต
สาขาวิชา จิตวิทยา
ปีการศึกษา 2548

ลายมือชื่อนิติต.....

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษา.....

4537430038 UNYARUT DISTAPORN: THE STUDY OF RELATIONSHIPS BETWEEN PARENTING STYLES AND ACHIEVEMENT MOTIVATION, Advisor: SUPALAK LUADLAI
46 pp.

The purpose of this research study was to examine the relationships between parenting styles and achievement motivation in 230 students in Prathom Sueksa 5-6 from co-educational schools in Bangkok. Data were collected through 2 questionnaires: a survey of parenting style and an achievement motivation inventory, and then analyzed using a one-way Analysis of Variance (ANOVA), a Tukey's HSD Test, and a Pearson Product Moment Correlation. Findings were: 1) participants reporting democratic parenting style had significantly higher achievement motivation scores than those reporting rejecting and overprotective parenting styles ($p < .01$), and 2) there was a significant positive relationship between the scores of achievement motivation and democratic parenting style and, when compared, this relationship was significantly stronger than those that achievement motivation had with other type of parenting styles.

Program: Bachelor of Science

Field of Study: Psychology

Academic Year 2005

Student's signature.....

Advisor's signature.....

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	III
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	IV
สารบัญ.....	V
สารบัญตาราง.....	VI
บทที่	
1. บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
แนวคิดและการศึกษาที่เกี่ยวข้อง.....	2
วัตถุประสงค์ในการวิจัย.....	15
ขอบเขตของการวิจัย.....	15
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	16
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	17
2. วิธีการดำเนินการวิจัย.....	18
กลุ่มตัวอย่าง.....	18
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	18
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	24
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	26
4. อภิปรายผลการวิจัย.....	30
5. สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	33
รายการอ้างอิง.....	37
ภาคผนวก	
แบบสอบถามแบบการอบรมเลี้ยงดู.....	39
แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	43

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	คะแนนแรงงูใจไฟ้สัมฤทธิ์แยกตามรูปแบบการอบรมเลี้ยง.....27
2	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนน แรงงูใจไฟ้สัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 3 กลุ่ม.....28
3	ผลการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยคะแนนแรงงูใจไฟ้สัมฤทธิ์ ระหว่างกลุ่มรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 3 กลุ่ม.....28
4	แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการอบรมเลี้ยงดูกับคะแนนแรงงูใจไฟ้สัมฤทธิ์ โดยใช้วิธีวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน..... 29

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและคำสำคัญของปัญหา

ประเทศชาติจำเป็นต้องอาศัยบุคคลที่มีคุณภาพ เพื่อที่จะพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าต่อไป โดยเฉพาะบุคคลในวัยเด็กจะเป็นผู้ที่สืบทอดทุกสิ่งทุกอย่างจากผู้ใหญ่ ดังนั้น เด็กจึงเป็นบุคคลที่ควรจะให้ความสนใจและเอาใจใส่ เมื่อตระหนักได้ว่าเด็กมีความสำคัญต่อประเทศชาติแล้ว ผู้ใหญ่หรือผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องและรับผิดชอบเด็ก ได้ปฏิบัติต่อเด็กเหมาะสมกับเขาหรือยัง โดยเฉพาะพ่อแม่ ครู อาจารย์ เพราะเด็กที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีนั้น ต้องมีทั้งสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดีประกอบควบคู่กันไป ฉะนั้นการอบรมเลี้ยงดูจึงมีความสำคัญอย่างมาก ในการที่จะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพต่อไป ดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช (วารินทร์ ม่วงสุวรรณ, 2517)

“เด็กเป็นผู้ที่ได้รับช่วงทุกอย่างจากผู้ใหญ่ รวมทั้งการรับผิดชอบในการธำรงรักษาอิสรภาพและความสงบสุขของบ้านเมือง ดังนั้นเด็กทุกคนจึงควรและจำเป็นที่จะต้องได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างถูกต้องและเหมาะสม”

เด็กที่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ ได้รับการรักความอบอุ่นที่ดีจากครอบครัว เด็กคนนั้นก็จะมีเติบโตขึ้นเป็นเยาวชนที่มีคุณภาพเป็นบุคคลมีแรงใจ มีความพยายาม มีความทะเยอทะยาน มีความมุ่งมั่นบากบั่น เด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเป็นคนที่มีความพยายามฟันฝ่าอุปสรรค ไม่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ ไม่ท้อต่อปัญหาเฉพาะหน้า กล้าเผชิญ ไม่กลัวปัญหายาก มีความอดทนต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมได้มากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ เด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเป็นคนที่รักษามาตรฐานของงาน อาจจะทำนายว่าคนที่มีความแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักจะเป็นคนที่เอาการเอางาน มีความรับผิดชอบสูง ขยัน เรียบเก่ง มีความซื่อสัตย์ ชอบการเปลี่ยนแปลงมาก หากการเปลี่ยนแปลงนั้นมีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ ทำให้เกิดความสำเร็จได้ (สถิต วงศ์สุวรรณ, 2529) ดังนั้น บุคลิกภาพของเด็กที่น่าจะทำให้สังคมไทยเจริญก้าวหน้าได้ คือ คนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง โดยเฉพาะเด็กในวัยประถมศึกษา ซึ่งตรงกับขั้นพัฒนาบุคลิกภาพจากทฤษฎีจิตสังคมของอีริกสัน ขั้นที่ 4 คือ ขั้นที่ต้องการที่จะทำกิจกรรมให้สำเร็จความรู้สึกดี้อย (Industry vs. Inferiority) เป็นระยะที่เด็กเข้าโรงเรียนและเรียนอย่างจริงจังๆ เป็นช่วงเวลาที่เด็กมีความสามารถควบคุมกิจกรรมของตนเอง รู้จักเคารพกฎระเบียบวินัยของบ้าน โรงเรียน และสังคม เพื่อปรับตัวต่อการคาดหวังของครู พ่อแม่ และเพื่อน ผู้ใหญ่จะต้องพยายาม

ช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จ ให้เด็กรู้ว่าตนเองมีความสามารถ ในทางกลับกันถ้าเด็กที่ไม่มีผู้ใหญ่คอยแนะนำและให้กำลังใจ หรือผู้ใหญ่ตั้งความหวังเกินความสามารถของเด็ก จะทำให้เด็กรู้สึกว่าคุณไร้อำนาจ ซึ่งความรู้สึกนี้อาจกลายเป็นบุคลิกภาพของเขาไปตลอดชีวิต ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการอบรมเลี้ยงดูที่เหมาะสมเป็นการถ่ายทอดทัศนคติ ค่านิยม และพฤติกรรมที่ดีต่างๆให้กับเด็ก และเพื่อเป็นการพัฒนาทรัพยากรที่มีคุณภาพของประเทศชาติต่อไป ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาถึงความสัมพันธ์ของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่ในรูปแบบที่แตกต่างกันเพื่อเป็นแนวทางให้ผู้เกี่ยวข้องทราบถึงรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดูที่ถูกต้องต่อไป

แนวความคิดและการศึกษาที่เกี่ยวข้อง

วิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่

การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ เป็นการให้ความรู้และประสบการณ์ต่างๆให้แก่เด็ก ในการวิจัยครั้งนี้ศึกษาการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ตามแนวคิดของ Rogers (1972) ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 แบบ คือ

1. วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย
2. วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง
3. วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน

วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย หมายถึง วิธีการที่พ่อแม่ให้การอบรมเลี้ยงดูที่ทำให้เด็กรู้สึกว่า คนได้รับการปฏิบัติด้วยความยุติธรรม ความรัก และความเป็นอิสระ พ่อแม่มีการเลี้ยงดูที่มีความอดทน ไม่ตามใจและไม่เข้มงวดเกินไป พ่อแม่ยอมรับนับถือความสามารถและความคิดเห็นของเด็ก ให้ความช่วยเหลือเด็กในโอกาสที่เหมาะสม Hurlock (1964) กล่าวว่า พ่อแม่ที่ให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กแบบประชาธิปไตย คือ การให้ความรัก เคารพในสิทธิของเด็ก และมีความเท่าเทียมกันในครอบครัว

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2520) กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีองค์ประกอบหลายประการที่สำคัญ การเลี้ยงดูแบบรักมาก การเลี้ยงดูแบบควบคุมปานกลางค่อนข้างน้อย และการให้เหตุผลในการฝึคนิสัยเด็ก นอกจากนี้การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยยังประกอบด้วยการใช้วิธีชมเชยมากกว่าลงโทษพ่อแม่ที่เป็นประชาธิปไตยจะเลือกลงโทษทางจิตมากกว่าการลงโทษทางกาย นอกจากนี้การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ยังต่างจากการเลี้ยงดูแบบตามใจจนเด็กหลง ตรงที่ผู้เลี้ยงดูแบบ

ประชาธิปไตยจะไม่มีอารมณ์ผูกพันกับเด็กมากจนเกินไปนัก มีแต่ความสงบและห่างเหินจากเด็กในบางโอกาส

วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง

การอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง หมายถึง วิธีการที่พ่อแม่ให้การอบรมเลี้ยงดูที่ทำให้เด็กรู้สึกว่ พ่อแม่ไม่รักเขา หรือปล่อยให้ทำอะไรตามใจชอบ โดยที่พ่อแม่ไม่เอาใจใส่ให้คำแนะนำ ไม่ให้การสนับสนุนช่วยเหลือเท่าที่ควร ไม่ให้ความอบอุ่นใจทำให้เด็กรู้สึกว่าตนเองถูกทอดทิ้ง (Symond, 1939 อ้างถึงใน สมพร สุทธิศันย์, 2530) กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งนั้นเป็นการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ไม่ยอมรับเด็ก ไม่ให้ความรัก ความสนใจ ไม่ให้ความช่วยเหลือหรือสนับสนุนไม่ว่าเรื่องใดๆ วิจัยณ์ ดำเนินเปรียบเทียบกับผู้อื่น ให้ทำงานหนัก ถ้าพ่อแม่ไม่พอใจก็จะลงโทษอย่างรุนแรง ซึ่งถ้าเป็นการทอดทิ้งโดยเจตนาเป็นระยะเวลานาน จะทำให้เด็กปรับตัวไม่ได้ ขาดการควบคุมตนเอง คับข้องใจ โกรธแค้น และจะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวในสังคม ในที่สุดจะกลายเป็นเยาวชนอาชญากร ถ้าเป็นการทอดทิ้งโดยไม่เจตนา เช่น พ่อแม่ต้องไปทำงานในที่ไกลๆ จนไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่ จะทำให้เด็กเป็นคนดื้อดึง ขัดขืน ต่อต้าน หรือเรียกร้องความสนใจจากพ่อแม่โดยแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวในรูปแบบต่างๆ

วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน

การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน หมายถึง วิธีการที่พ่อแม่ให้การอบรมเลี้ยงดูที่ทำให้เด็กรู้สึกว่า ตนเองถูกปฏิเสธการกระทำตามใจที่เขาต้องการ หรือถูกควบคุมไม่ให้ได้รับความสะดวกในการกระทำสิ่งที่ตนต้องการ พ่อแม่คอยคุ้มครองป้องกันและให้ความช่วยเหลือตลอดเวลา จนทำให้เด็กรู้สึกว่า พ่อแม่เข้ามาก้าวร้าวเรื่องส่วนตัวของตน หรือต้องถูกบังคับให้ทำตามความต้องการของพ่อแม่ โดยที่ตนเองไม่ได้รับอิสระเท่าที่ควร

การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน เป็นการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ห้ามทำในสิ่งที่เด็กต้องการ เช่น อย่าทำเสียงดัง อย่าทำเสื้อผ้าสกปรก เป็นต้น แต่จะให้เด็กทำตามกฎเกณฑ์ ระเบียบ ประเพณี และกฎระเบียบของสังคมอย่างเคร่งครัด ไม่ยอมจำนนต่อการเรียกร้องของเด็ก และเมื่อเด็กทำผิดจะถูกลงโทษอย่างรุนแรง ซึ่งจะมีผลทำให้เด็กขัดขืน ต่อต้านกฎที่ยอมรับไม่ได้ หรือบางครั้งก็ตรงข้ามกับกฎระเบียบ เนื่องจากเด็กเกิดความคับข้องใจ เพราะไม่อาจทำตามความต้องการของตนเอง Rogers (1972) ได้ให้ความคิดเห็นว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดจะมีผลยับยั้งพัฒนาการของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เด็กจะขาดความมั่นใจในตนเอง ขาดความรับผิดชอบ และเมื่อปัญหาเกิดขึ้นเด็กจะไม่กล้าเผชิญกับปัญหา

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

McClelland (1964) ให้ความสำคัญกับความว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จไปด้วยดี เป็นความพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรคต่างๆ

Hermans (1970) ให้ความสำคัญหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า ความต้องการของมนุษย์ที่จะเอาชนะอุปสรรค กระทำในสิ่งที่ยากได้สำเร็จโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

Vidler, D.C (1977) ได้อธิบายความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า เป็นการกระทำและความพยายามเพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จที่บุคคลได้ตั้งเอาไว้ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งที่เรามองเห็นได้ เช่น การได้คะแนนสูงในการทำข้อสอบ มีความเกี่ยวข้องกับการวางแผนและพยายามทำให้สำเร็จอย่างดียิ่ง

โยธิน ศันสนยุทธ (2531) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือ ความปรารถนาที่จะกระทำให้ได้ดีที่สุดในระดับความสำเร็จ ถ้าเราสามารถตกลงกันได้ว่าใครเป็นคนที่มีความใฝ่สัมฤทธิ์สูง เราย่อมรับรู้บางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับคนๆ นั้นได้ เช่น รู้ว่าเขาจะสมัครเป็นอาสาสมัครในกิจกรรมต่างๆ เขาจะมีบทบาทมากมายที่โรงเรียน เขาจะพยายามมากขึ้น เพื่อที่จะได้รับการป้อนกลับสำหรับพฤติกรรมของเขา และเขาถือว่าเป็นความรับผิดชอบของเขาต่อผลที่เกิดขึ้นในกิจกรรมที่เขามีส่วนร่วม ด้วยเหตุผลนี้เป็นที่เชื่อกันว่าผู้มีแรงจูงใจความใฝ่สัมฤทธิ์สูงเชื่อว่า เขาจะชนะและสามารถมีอิทธิพลต่อเหตุการณ์ต่างๆ ดีกว่าผู้ที่มีความใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำกว่า

ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

นักจิตวิทยาที่เสนอแนวคิดเชิงทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีดังนี้

ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ Murray

Murray (1983 อ้างถึงใน ทศพร ประเสริฐสุข, 2524) นักจิตวิทยาชาวอเมริกันได้รวบรวมความต้องการทางจิตของมนุษย์ไว้ 28 ชนิด มีความต้องการเอาชนะและประสบความสำเร็จรวมอยู่ด้วย เขาจึงเป็นบุคคลแรกที่ได้พูดถึงความต้องการผลสัมฤทธิ์ (n-Achievement) ว่าเป็นความต้องการของจิตใจที่มีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ต้องการเป็นคนที่มีความสามารถ มีพลัง (will Power) ที่จะเอาชนะอุปสรรค มุ่งมั่นที่จะเอาชนะสิ่งที่ยากให้ประสบความสำเร็จ

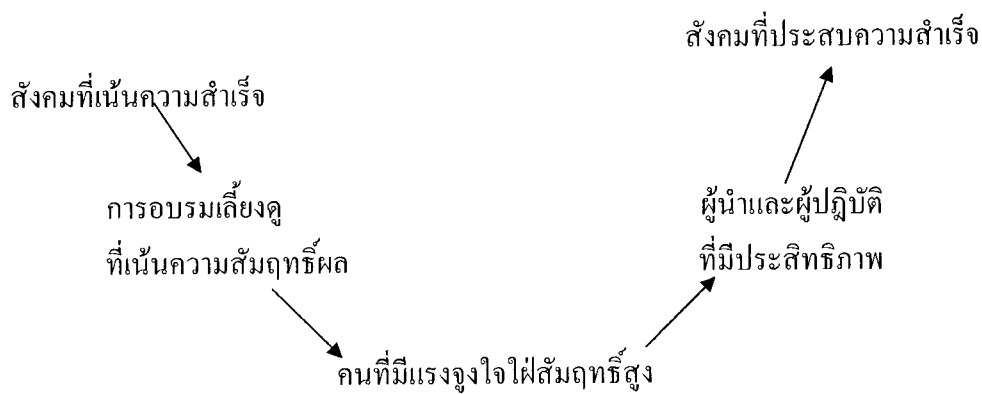
ปี ค.ศ. 1983 Murray ได้ให้คำอธิบายความหมายของความต้องการผลสัมฤทธิ์ (n-Achievement) ไว้ว่า เป็นความต้องการได้รับความสำเร็จจากกระทำในสิ่งที่ยาก ต้องการที่จะเอาชนะ ควบคุม จัดกระทำ

หรือ จัดระเบียบ วัตถุ บุคคล หรือ ความคิด โดยกระทำสิ่งต่างๆเหล่านี้อย่างรวดเร็ว ต้องการเอาชนะ อุปสรรค ต้องการเป็นคนเก่ง มีความสามารถในการแข่งขันและเอาชนะ ต้องการเพิ่มการยอมรับใน ศักยภาพของตนเองโดยการที่จะบรรลุความสำเร็จในกิจกรรมที่เขาได้จัดกระทำ

ดังนั้น ในความหมายของ Murray ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ก็คือ ผู้ที่ชอบกระทำสิ่งที่ยุ่งยากด้วยความ มุมานะพยายามเพื่อให้บรรลุเป้าหมายคือความสำเร็จ

ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ McClelland

McClelland (1961 อ้างถึงใน สงวนศรี วิรัชชัย, 2527) สนใจความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์กับพื้นฐานทางวัฒนธรรมของสังคมและการอบรมเลี้ยงดู รวมทั้งผลของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่มี ต่อสังคมด้วย การอบรมเลี้ยงดูและวัฒนธรรมของสังคมที่เน้นความสำเร็จ (Achieving Social) สังคมที่เน้น ความสัมฤทธิ์ผล (Achievement Motivated Society) จะทำให้พ่อแม่อบรมเลี้ยงดูเด็กโดยเน้นความ สัมฤทธิ์ผลตามสภาพสังคม ดังนั้นการที่พ่อแม่ฝึกให้เด็กรู้จักช่วยตัวเอง ฝึกการแก้ปัญหา และการให้การ เสริมแรงพฤติกรรมที่มุ่งให้เกิดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และการทำงาน ฯลฯ การอบรมเลี้ยงดูดังกล่าวจะ พัฒนาให้เด็กเจริญเติบโตเป็นคนที่ต้องการความสำเร็จมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและแรงจูงใจที่เขามีอยู่นั้น จะมีผลต่อพฤติกรรมของเขา ทำให้เขาได้เป็นผู้นำกลุ่ม ผู้นำสังคม หรือ ผู้ปฏิบัติที่มีความพยายาม และมี ประสิทธิภาพอันจะเป็นผลขึ้นในกลุ่มหรือสังคมที่เขาเป็นผู้นำ หรือเป็นสมาชิกอยู่ ดังนั้นสังคมที่สมาชิกมี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงย่อมพัฒนาไปได้มากกว่าสังคมที่สมาชิกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

ภาพประกอบ ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสังคมสัมฤทธิ์สัมพันธ์
ที่มา : McClelland,1961 อ้างถึงใน สงวนศรี วิรัชชัย, 252

McClelland (1969) ได้เน้นแรงจูงใจทางสังคม 3 ประเภท คือ

- 1) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือ ความต้องการที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งหนึ่งให้สำเร็จไปได้ด้วยดี มีความพยายามที่จะบรรลุเป้าหมาย มีความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จในสิ่งที่ได้กระทำ และไม่กลัวต่อความล้มเหลว
- 2) แรงจูงใจในด้านความสัมพันธ์ คือ ความต้องการที่จะได้รับการยอมรับและเป็นที่ยอมรับจากคนอื่น ซึ่งแรงจูงใจตัวนี้จะมีผลผลักดันให้บุคคลพยายามกระทำเพื่อให้ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น
- 3) แรงจูงใจในด้านอำนาจ คือ ความต้องการที่จะได้มาซึ่งอำนาจและมีอิทธิพลเหนือคนอื่น เป็นอยากที่จะควบคุมสิ่งต่างๆ ผู้ที่มีแรงจูงใจในด้านนี้สูงจะพยายามทำสิ่งต่างๆเพื่อให้ตนเองในบรรลุความต้องการของเขา

ปัจจัยที่ส่งเสริมต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

จากการศึกษาของ McClelland (1961) เพื่อค้นหาแหล่งที่มาของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และสรุปได้ว่า

1) การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ นั้นจะมีความเกี่ยวข้องทำให้บุคคลนั้นมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงหรือต่ำ ซึ่งก็คือ การฝึกหัดให้เด็กได้ทำอะไรด้วยตัวของเขาเองตั้งแต่ยังเล็ก จะมีส่วนให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง โดยที่พ่อแม่ไม่ควรบังคับเด็ก หรือ เข้มงวดกับเด็กมากเกินไป พ่อแม่ควรให้กำลังใจและแสดงความชื่นชมเด็กเมื่อเขาได้ทำอะไรที่ประสบความสำเร็จด้วยตัวเอง แต่ถ้าแม่มีความคาดหวังในตัวเด็กมากเกินไปเพื่อหวังให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงนั้น อาจทำให้เกิดผลตรงข้ามได้ คือ ทำให้เด็กกลายเป็นคนที่มีแรงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

2) ลักษณะทางร่างกาย มีการศึกษาพบว่าเด็กชายที่มีร่างกายที่แข็งแรง มักมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง McClelland (1961) มีความคิดเห็นว่า การที่เด็กผู้ชายมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงนั้น อาจมีสาเหตุเพราะว่า เด็กผู้ชายที่มีร่างกายแข็งแรงส่วนมากจะเอาชนะสิ่งต่างๆ หรือชอบอะไรที่มีความท้าทาย ทำให้ร่างกายของเขามีความแข็งแรง ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่า รูปร่างของร่างกายมนุษย์นั้นอาจไม่ได้มีผลต่อการเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้โดยตรงแต่อาจเป็นเพราะสภาพแวดล้อมรอบตัวเขาที่มีส่วนผลักดันให้เด็กได้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สูง

3) ประสบการณ์ต่างๆที่ได้เรียนรู้มาเมื่อโตขึ้น อาจรวมทั้งด้านการศึกษา ซึ่งเป็นปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมและสร้างความน่าเชื่อถือ และทัศนคติในด้านต่างๆ ที่เกิดขึ้นภายในจิตสำนึกได้

4) สภาพภูมิอากาศ ซึ่งกล่าวได้ว่า สภาพภูมิอากาศที่มีความเหมาะสมในการช่วยส่งเสริมให้บุคคลเกิดความต้องการความสำเร็จ จะอยู่ในบริเวณเขตที่มีความอบอุ่นปานกลางซึ่งเป็นลักษณะ

กระตุ้นที่มีความเหมาะสมให้เกิดความต้องการความสำเร็จ โดยเฉลี่ยอุณหภูมิประมาณ 40 - 60 องศาฟาเรนไฮต์ ยิ่งที่ใดมีระดับความร้อนระดับสูง ความต้องการในความสำเร็จจะมีค่าลดลงตามลำดับ

ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

McClelland (1953) ยังได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ดังนี้

- 1) เป็นผู้ที่มีความตั้งใจที่จะพยายามทำสิ่งต่างๆ เพื่อให้สิ่งนั้นประสบความสำเร็จมากกว่าที่จะทำเพื่อหลีกเลี่ยงความล้มเหลว
- 2) ในการเลือกการทำงานจะเลือกให้เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง เพื่อที่จะให้งานนั้นประสบความสำเร็จ ดังนั้นการกำหนดเป้าหมายในงานที่เขาจะทำ จึงไม่ยากหรือง่ายเกินไปในการที่จะทำให้งานนั้นประสบความสำเร็จ
- 3) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะมีความคิดว่างานทุกอย่างจะสำเร็จได้ขึ้นอยู่กับความตั้งใจจริงของคนเท่านั้น ไม่ใช่เพราะโอกาสที่เขาได้มา
- 4) การกระทำต่าง ๆ นั้น ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะจดมุ่งหมายเพื่อบรรลุเป้าหมายของตนเอง ไม่ได้มีเป้าหมายที่จะเน้นรางวัลหรือชื่อเสียง

นอกจากนี้ McClelland (1953) ได้พยายามศึกษาว่า บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกับบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำจะพฤติกรรมที่แตกต่างกันอย่างไร โดยที่ McClelland พยายามศึกษาจากกลุ่มนักธุรกิจเพราะมีความคิดเห็นว่า บุคคลเหล่านี้มีส่วนสำคัญที่สุดในการช่วยพัฒนาประเทศชาติ เพราะเป็นผู้ที่ทำให้ผลผลิตเพิ่มขึ้น ดังนั้น McClelland จึงเลือกศึกษาลักษณะบุคคลที่มีลักษณะพฤติกรรมที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและกลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ต่ำ เพื่อที่จะดูว่าความต้องการที่จะประสบความสำเร็จจะสามารถทำให้บุคคลสามารถมีพฤติกรรมแบบนักธุรกิจได้หรือไม่ McClelland ได้ค้นพบลักษณะแบบนักธุรกิจ 6 อย่าง คือ

1) ขยันขันแข็ง หรือชอบสิ่งที่มีความท้าทายและมีความแปลกใหม่ ซึ่งจะเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้บุคคลนั้นมีความพยายามที่จะกระทำสิ่งนั้นๆ ให้ประสบความสำเร็จ บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่มีความขยันเสมอไป บุคคลนั้นจะมีความพยายามต่อสิ่งที่ท้าทายความสามารถของเขา และจะไม่ขยันต่องานที่ทำเป็นประจำทุกวัน แต่เขาจะขยันต่องานที่ใช้สมอง หรือเป็นงานที่ไม่ลอกเลียนแบบใคร มีความสามารถในการค้นหาวิธีการแปลกใหม่มาใช้ในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ดี

2) การคาดหวังความเป็นไปได้ในอนาคต บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเป็นคนที่มีการวางแผนในระยะยาว สามารถมองการณ์ไกลได้มากกว่าคนที่มีความแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

3) มีความกล้าเสี่ยง บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความกล้าตัดสินใจอย่างแน่วแน่ ในเหตุการณ์ที่ต้องใช้ความสามารถ โดยไม่หวังพึ่งโชคชะตา และไม่พอใจในการทำงานที่ง่าย ๆ แต่งานที่เขาทำจะต้องมีระดับความยากปานกลาง เพราะมีความมั่นใจในความสามารถของตัวเอง การที่เขาสามารถทำงานที่ยากให้สำเร็จได้นั้นจะนำมาซึ่งความพึงพอใจ ซึ่งตรงข้ามกับบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำจะเป็นคนที่ไม่กล้าเสี่ยง เพราะกลัวความล้มเหลว หรือเสี่ยงจนเกินความพอดี โดยมีความเชื่อในโชคชะตาว่าสามารถจะช่วยเหลือตัวเขาได้

4) มีความเข้าใจในผลลัพธ์ของการตัดสินใจ บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีความต้องการที่จะทำงานให้ดีขึ้นกว่าเดิม โดยไม่ได้คิดคาดการณ์เอาเองว่าจะเป็นไปได้ตามนั้นหรือไม่

5) มีทักษะในการจัดระบบงาน ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะรู้ว่าจะงานใดที่ควรจะทำก่อนหรือหลัง มีการจัดระบบงานอย่างมีเป้าหมาย รู้จักเลือกคนที่เหมาะกับงาน มีความสามารถเข้าใจในตัวงานนั้นมากกว่าที่จะเลือกเพื่อนฝูง

6) มีความรับผิดชอบต่อตนเอง ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะเต็มใจที่จะทำงาน โดยไม่ได้หวังสร้างความพึงพอใจให้กับผู้อื่น แต่จะทำให้สำเร็จเพื่อความพึงพอใจของตนเอง ต้องการอิสระทางความคิดและอิสระในการจัดกระทำสิ่งต่างๆ

Guilford (1959) ได้กล่าวถึงผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่ามีลักษณะดังนี้คือ

- 1) มีความตั้งใจ และมีความปรารถนาที่จำกระทำสิ่งต่างๆ ให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้
- 2) มีความเพียรพยายามที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ประสบความสำเร็จ
- 3) มีความอดทนแม้งานนั้นจะมีความยากลำบากเพียงใด

Atkinson (1964) กล่าวว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงนั้นจะมีลักษณะไม่ย่อท้อแม้มีอุปสรรคต่างๆ และมีความเพียรพยายามทำงานนั้นอย่างเต็มที่ Atkinson กล่าวว่า การทำงานของบุคคล มีจุดมุ่งหมาย 2 อย่าง คือ

- 1) ทำงานเพื่อมีจุดมุ่งหวังเพื่อให้งานนั้นประสบความสำเร็จ ลุ่ลวงไปด้วยดี
- 2) มีความต้องการเพื่อหลีกเลี่ยงความล้มเหลวที่จะเกิดกับเขา

Weiner (1972) ได้กล่าวว่าบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกับบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำไว้ว่า

- 1) บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความตั้งใจเพียรพยายามในการทำงาน และมีความอดทน ชอบเลือกงานที่มีความยากซับซ้อนมากกว่าบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ
- 2) บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะชอบทำงานที่ต้องใช้ความคิดของตนเอง และมีความภาคภูมิใจในตนเองมากกว่าบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

สุพจน์ สิ้นสุวงศ์วัฒน์ (2527) ได้สรุปคุณลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงควรจะประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้

- 1) ความทะเยอทะยาน
- 2) ความกระตือรือร้น
- 3) ความกล้าเสี่ยง
- 4) ความรับผิดชอบต่อตนเอง
- 5) การรู้จักวางแผน
- 6) ความมีเอกลักษณ์

จากแนวคิดนี้สรุปได้ว่า ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเป็นคนที่มีความเพียรพยายามและมีความอดทนเพื่อเอาชนะอุปสรรคต่างๆและบรรลุเป้าหมายแห่งความสำเร็จ การทำงานมีระเบียบแบบแผน มีการตั้งความคาดหวังของตนเองเพื่อให้ได้บรรลุเป้าหมายในการทำกิจกรรมต่างๆอย่างเต็มที่ และไม่กลัวต่อความล้มเหลว

การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

McClelland (1965) ได้คิดวิธีการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 4 ประการ คือ

- 1) มีการตั้งเป้าหมาย (Goal Setting) คือ ในการทำงานไม่ว่างานอะไรก็ตามจะมีการตั้งเป้าหมายว่าจะทำอย่างไร และงานจะเสร็จเมื่อไหร่ ซึ่งการตั้งเป้าหมายจะต้องสามารถทำได้จริง เมื่องานนั้นเสร็จก็ทำงานที่ยากขึ้นต่อไป
- 2) ความสัมฤทธิ์ของภาษา (Language of Achievement) คือ ในการทำสิ่งใดไม่ว่าจะเป็นการศึกษาเล่าเรียนหรือการทำงาน บุคคลจะยึดแบบอย่างที่ดีของผู้ที่ทำงานหรือเล่าเรียนที่ประสบความสำเร็จ เพื่อเป็นแนวทางในการทำงานของเขา
- 3) การสนับสนุนทางความคิด (Cognitive Support) คือ บุคคลต้องพยายามปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม และมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบในการทำงาน หรือการเรียนรู้ให้ดีขึ้นไปเพื่อที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในอนาคต
- 4) การสนับสนุนของกลุ่ม (Group Support) คือ มีการได้รับประสบการณ์ในการเข้าร่วมกลุ่ม มีการพูดคุยในกลุ่มย่อยของตนมีการยอมรับและให้กำลังใจในผลการทำงาน

ในทัศนะของ McClelland (1961 อ้างถึงในทศพร,2524) ยังได้เสนอแนะวิธีการที่จะบรรลุเป้าหมายอีก 3 ประการ คือ

- 1) การฝึกให้บุคคลสนใจความคิดเห็นของคนอื่น (Other Directedness) เพื่อให้บุคคลนั้นไม่ยึดมั่นในประเพณี และยึดเหนี่ยวอย่างอื่นมากกว่าการยึดประเพณีที่มีมา และมีการจัด

รณรงค์ทางด้านเกี่ยวกับอุดมการณ์ (Ideological Campaign) จะทำให้บุคคลนั้นมีการยึดมั่นในอุดมการณ์ของตนเองมากขึ้น

2) การจัดให้เด็กเล่นหรือทำกิจกรรมต่างๆร่วมกับผู้อื่น การที่เด็กได้ทำกิจกรรมนั้นจะช่วยให้เขารู้จักการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และเกิดความต้องการผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น

3) ช่วยให้ผู้บุคคลมีความเพ้อฝันในด้านสัมฤทธิ์ (Achievement Related Fantasies) โดยการสนับสนุนทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น ให้เด็กคิดจินตนาการเกี่ยวกับความสำเร็จ และสนับสนุนให้เด็กหัดสร้างจินตนาการของตนเอง

McClelland เน้นความสำคัญในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าแรงจูงใจด้านอื่นๆ เขากล่าวว่าแรงจูงใจเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและควรที่จะปลูกฝังให้กับทุกคน คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคคลที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลสูง ทำให้บุคคลนั้นมีความมานะพยายาม มีความอดทนต่อสิ่งต่างๆเพื่อที่จะเอาชนะอุปสรรค และบรรลุเป้าหมายที่ตนได้วางไว้ ผลจากการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะทำให้ประเทศมีการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจได้อย่างรวดเร็ว

ในการเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้น Rosen (1959) ได้เสนอแนะ วิธีการการฝึกให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ดังนี้

- 1 ให้รางวัลแก่เด็กที่มีความพยายามทำสิ่งต่างๆได้สำเร็จ พ่อแม่อาจจะสอนโดยการให้คำแนะนำให้เด็กแก้ปัญหาอย่างมีขั้นตอน ทำให้เด็กกล้าที่จะพยายามและกระทำให้สำเร็จ
- 2 ให้รางวัลแก่เด็กที่มีความพยายามทำสิ่งต่างๆที่สำเร็จด้วยตนเอง
- 3 สภาพชีวิตความเป็นอยู่และความสำเร็จของพ่อแม่เอง จะเป็นสิ่งที่ทำให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงได้

การอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กตอนกลาง

จากแนวคิดการอบรมเลี้ยงดูนั้นพบว่า พ่อแม่จะมีวิธีเลี้ยงดูบุตรในแต่ละวัยจะมีความแตกต่างกันไปในแต่ละกลุ่มอายุ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ การตอบสนองเลี้ยงดูของพ่อแม่และการตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก (Maccoby, 1984 ; Roberts,Block,&Block,1984 cited in Baumrind,1975) ส่วนการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ในวัยเด็กตอนกลางจะพบว่า เด็กตื่นตัวจากการได้รับบทบาทใหม่ในสังคมที่นอกเหนือจากบ้าน โดยเด็กใช้เวลาส่วนมากอยู่กับเพื่อน ซึ่งจะทำให้มีเวลาปฏิสัมพันธ์กับพ่อแม่ลดน้อยลงไปจากเดิม

เด็กวัยนี้เริ่มที่จะพึ่งพาพ่อแม่น้อยลง เขาจะตื่นเต้นกับบทบาทใหม่ของตน เด็กต้องการให้พ่อแม่ของเขาเห็นว่า เขาสามารถที่จะทำสิ่งต่างๆได้ด้วยตนเอง ดังนั้น พ่อแม่จะต้องเปลี่ยนแปลงรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู โดยการพยายามสนับสนุนให้เด็กเป็นตัวของตัวเอง และฝึกให้ทำให้อะไรต่างๆด้วยตนเอง และมีการพูดคุยซักถามเด็กเกี่ยวกับการทำกิจกรรมต่างๆที่เขาได้ทำที่โรงเรียนร่วมกับเพื่อนของเขา พ่อแม่จะต้องเอาใจใส่ในตัวเด็กและให้คำปรึกษากับเด็กเมื่อเด็กมีปัญหาซับซ้อนหรือไม่สบายใจมาจากโรงเรียนของเขา (Maccoby & Martin, 1983)

Maccoby & Martin (1983) กล่าวถึงรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่จะส่งผลที่ดีต่อเด็กวัยนี้มากเพราะในการให้เหตุผล คำแนะนำ และให้การชี้แนะต่อเด็กในการทำกิจกรรมต่างๆนั้นจะทำให้เด็กมีความสามารถในการแก้ปัญหาต่างที่เกิดขึ้นด้วยตนเองได้เป็นอย่างดี

เมื่อเด็กแสดงให้พ่อแม่เห็นว่า พวกเขาสามารถกระทำสิ่งต่างๆด้วยตัวเองได้บ้างแล้ว พ่อแม่จะเริ่มให้เด็กได้เรียนรู้ในการปฏิบัติตามกฎและรู้จักระเบียบกฎเกณฑ์ต่างๆของสังคม ซึ่งเด็กจะได้เรียนรู้จากสิ่งที่เขาได้เห็นและสามารถที่จะตัดสินใจในการปฏิบัติตามระเบียบกฎเกณฑ์ที่ดี จะเป็นการทำให้เด็กวัยเรียนสามารถที่จะพึ่งพาพ่อแม่บ้างและเตรียมพร้อมในการเปลี่ยนแปลงเพื่อเข้าสู่วัยรุ่นได้อย่างมั่นใจ และจากการที่เด็กได้เรียนรู้เกี่ยวกับระเบียบกฎเกณฑ์นี้ จะช่วยสนับสนุนให้เด็กเป็นตัวของตัวเอง เข้าใจถึงกฎเกณฑ์ในสังคม สามารถปรับตัวได้ดีเมื่อเขาโตขึ้น

การเรียนรู้ในกฎระเบียบของเด็กวัยเรียน (อายุ 7-12 ปี) นั้นมีผลพัฒนามาจากความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และเด็ก สรุปดังนี้

- 1 พ่อแม่คอยควบคุมชี้แนะและสนับสนุนเด็ก
- 2 เด็กต้องใช้เวลาในการเผชิญกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง
- 3 พ่อแม่ต้องเพิ่มความสามารถให้กับเด็กและให้เด็กได้เรียนรู้หลายๆด้าน

พัฒนาบุคลิกภาพทางบุคลิกภาพของเด็กวัย 6-12 ปี ในทฤษฎีของเด็กวัยที่ 6-12 ปี

ทฤษฎีจิตสังคมเป็นทฤษฎีที่ใช้อธิบายพัฒนาบุคลิกภาพของมนุษย์ตั้งแต่แรกเกิดจนถึงวัยชรา ผู้สร้างทฤษฎีจิตสังคม คือ อีริกสัน โดยมีความเชื่อสรุปได้ว่า พัฒนบุคลิกภาพของคนมีการเปลี่ยนแปลงตลอดชีวิต เมื่อพบอุปสรรคต่อการพัฒนาทางบุคลิกภาพในช่วงใดของชีวิตและไม่รับการแก้ไข จะส่งผลต่อพัฒนาทางบุคลิกภาพในช่วงอายุต่อไป ช่วงอายุของนักเรียนวัยประถมศึกษาตรงกับพัฒนาบุคลิกภาพของทฤษฎีสังคม ขั้นที่ 4 คือ ขั้นที่ต้องการที่จะทำกิจกรรมให้สำเร็จความรู้สึกดี (Industry vs. Inferiority) เป็นระยะที่เด็กมีความเจริญเติบโตและมีความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งแวดล้อมต่างๆมากขึ้น

เขาคิดว่าสิ่งใดที่เขาต้องการเขาจะแสวงหาให้ได้ตามความปรารถนา จึงเป็นระยะที่เขาต้องการแสดงความคิดเห็นและแก้ปัญหาต่างๆ เพื่อแสดงความเป็นผู้ใหญ่ เป็นระยะที่เด็กไต่ตรงถึงอนาคต เด็กวัยนี้มีการพัฒนาการด้านสติปัญญาและร่างกายอยู่ในขั้นที่ต้องการทำกิจกรรมอยู่เสมอ การที่เด็กได้พิสูจน์ว่ามีความสามารถในการกระทำต่างๆ ในขอบเขตของเขา ทำให้เด็กวัยนี้รู้สึกภูมิใจว่าตนทำได้ จะขยันและจะใช้ความพยายามอย่างมาก ผู้ใหญ่จะต้องพยายามช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จให้เด็กรู้ว่าตนเองมีความสามารถ เพื่อที่จะได้มีอิศม์โนที่สนที่ดี มีความภาคภูมิใจว่าตนเป็นผู้มีสมรรถภาพ ถ้าเด็กวัยนี้ประสบความสำเร็จตามความสามารถ ให้เพื่อนได้รับรู้และเป็นผู้ให้แรงเสริม (Woolfolk, 1993) อีริกสันเน้นว่าความรู้สึกลึกและลักษณะนิสัยในการทำงานของแต่ละคนขึ้นอยู่กับความรู้สึกลึกสุดสาหัสชั้นหมั่นเพียรซึ่งกำลังพัฒนาในช่วงนี้ ในการแสวงหาหรือพัฒนาความรู้สึกลึกว่าตนเองมีคุณค่าและจัดความรู้สึกลึกเป็นปมด้อย ขอบความสามารถของตนเองจึงเป็นสิ่งสำคัญ และพัฒนาการระยะนี้จะมีผลต่อวัยรุ่น

ทฤษฎีของอีริกสันอยู่ในกลุ่ม Ego Psychology แต่ Ego ของอีริกสันแตกต่างจากทฤษฎีของ فروยด์ อีริกสันมีความเห็นว่า Ego มีพลังในตัวเอง การตัดสินใจเป็นสิ่งที่เกิดจาก Ego ไม่ได้เกิดจากแรงขับของ Id ดังนั้น Ego เป็นพื้นฐานของพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์ เป็นโครงสร้างของบุคลิกภาพที่เป็นอิสระและพัฒนาไปพร้อมกับการทำงานของ Id กับ สัญชาตญาณ นอกจากนี้ Ego ยังมีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการรับรู้ ความคิด ความสนใจ และความจำ อีริกสันอธิบายถึงลักษณะความขัดแย้งทางสังคมจิตใจ (Psychosocial Crises) 8 ขั้นตอนซึ่งมักเกิดขึ้นกับกลุ่มบุคคลมีความรู้สึกผูกพัน ซึ่งถ้าบุคคลสามารถแก้ไขวิกฤติทางสังคมได้ด้วยดี เป็นที่น่าพึงพอใจ เช่น มีความไว้น้ำใจเชื่อใจ เป็นตัวของตัวเอง จะมีผลให้เกิด Ego ที่เข้มแข็ง ในทางกลับกันถ้าความขัดแย้งกับบุคคลไม่สามารถแก้ไขได้ การพัฒนาของ Ego จะถูกทำลาย และกลายเป็นองค์ประกอบทางลบ เช่น เกิดความไม่ไว้น้ำใจเชื่อใจ ความรู้สึกผิด ดังนั้น Ego ที่มีประสิทธิภาพในแต่ละขั้นนั้นจะไม่ได้รับการกระทบกระเทือนจากความขัดแย้งภายใน หรือสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป อีริกสันเน้นว่าลักษณะสัมพันธ์ภาพของบุคคลที่มีต่อกลุ่มต่างๆ เช่น พ่อแม่ เพื่อน สามี-ภรรยา และวัฒนธรรม เป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลมีพฤติกรรมและเกิดบุคลิกภาพในรูปแบบต่างๆ ตลอดช่วงอายุขัยของแต่ละคน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องภายในประเทศ

दनัย งานมานะ (2518) ได้ทำการศึกษาความรู้สึกรับผิดชอบ ความอยากรู้ อยากเห็น และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง กับแบบเอาใจใส่เกินไป กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายและเป็นหญิงชั้นปีที่ 6 และ 7 จำนวน 400 คน ผลวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการอยากรู้ อยากเห็นมีความสัมพันธ์อย่างสูง และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง มีความรู้สึกรับผิดชอบ ความอยากรู้ อยากเห็น และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมจิตร ห่อไทรรงค์ (2539) ศึกษาผลของการฝึกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สำหรับนักเรียนประถมศึกษาที่มีภูมิหลังต่างกันในการอบรมเลี้ยงดูและลักษณะทางชีวสังคม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนาหลวง ปีการศึกษา 2538 จำนวน 120 คน รูปแบบการทดลองเป็นรูปแบบกลุ่มควบคุมที่ไม่เท่ากัน วัดก่อนและหลัง โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มทดลองได้รับการฝึกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 60 คนกับกลุ่มควบคุม ไม่ได้รับการฝึกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 60 คน ทำการฝึก 10 ครั้งๆ ละ 60 นาที ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าก่อนการฝึก นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบพึ่งตนเองเร็ว มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบพึ่งตนเองช้า นักเรียนที่มีลำดับการเกิดก่อนและนักเรียนที่มีลำดับการเกิดหลังมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน นักเรียนหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชาย และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนสูงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

บัณฑิต ศักดิ์อุดม (2523) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยในตนเองกับการอบรมเลี้ยงดู 3 รูปแบบ คือ ประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบทอดทิ้ง โดยศึกษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 265 คน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีวินัยในตนเองมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน และทอดทิ้งอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันมีวินัยใน

ตนเองมากกว่า และนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และในการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบ นักเรียนหญิงมีวินัยในตนเองมากกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

Rosen and D' Andrade (1959) ได้ทำการทดลองโดยให้เด็กชายแต่ละคนต่อซิ่นไม้ที่มีขนาดต่างๆกันด้วยมือข้างเดียวและมีการผูกตาเอาไว้ด้วย ส่วนพ่อให้อยู่ดูเด็กที่กำลังต่อซิ่นไม้ได้และสามารถที่จะพูดจากับเด็กได้ ผลปรากฏว่าเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง แม่ของเด็กจะพูดจาให้คำแนะนำต่างๆกับลูก และเมื่อต่อซิ่นไม้ได้สูง แม่ก็จะแสดงความชื่นชมด้วยการกอดจูบและพูดจาชมเชยอย่างมากมาย ซึ่งต่างกับแม่ของเด็กชายที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ แม่จะมีพฤติกรรมเฉยเมยต่อผลสำเร็จของเด็ก ส่วนพ่อของเด็กชายที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความสัมพันธ์ต่อเด็กในลักษณะที่เป็นประชาธิปไตย ในขณะที่พ่อของเด็กชายที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำจะเลี้ยงเด็กแบบเผด็จการมากกว่า

Rosen (1959) ได้ศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างเชื้อชาติต่างๆ 6 เชื้อชาติ คือ แคนาดา อิตาลี กรีก นิโกร ยิว และ อังกฤษ จากการศึกษาพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ค่านิยมและวัฒนธรรมมีผลต่อการความสำเร็จ คือ มีส่วนช่วยส่งเสริมให้บุคคลกระทำกิจกรรมต่างๆที่แตกต่างกัน และยังคงกล่าวว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เกิดจากกระบวนการที่สำคัญอย่างน้อยสองประการ

- 1) การฝึกรอบรมเลี้ยงดูเพื่อเน้นให้ประสบความสำเร็จ
- 2) ฝึกรอบรมเลี้ยงดูเพื่อเน้นความเป็นอิสระ โดยที่มุ่งให้เด็กพึ่งพาตนเองได้และเป็นตัวของตัวเอง ให้รู้จักตัดสินใจด้วยตนเอง มีความรับผิดชอบต่อตนเอง

Lambon et al. (1991) ได้ศึกษารูปแบบของความสามารถในการปรับตัวของวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ แบบใช้อำนาจควบคุม แบบรักตามใจ และแบบทอดทิ้ง โดยศึกษากับวัยรุ่นอายุ 14-18 ปี จำนวน 4,100 คน พบว่าวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่จะมีคะแนนทางด้าน Psychosocial สูง และมีคะแนนปัญหาทางด้านจิตวิทยาและพฤติกรรมต่ำ ส่วนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมจะมีคะแนนการเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งที่พ่อแม่ตั้งเอาไว้สูง แต่มี Self-concept ต่ำ และวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งจะมีความมั่นใจในตนเองสูงแต่จะทำลายของ และมีพฤติกรรมที่ไม่ดีที่โรงเรียน

Balwin (1948) ได้ทำการศึกษาเด็กอายุ 4 ขวบ จำนวน 67 คน โดยให้ครูประเมินพฤติกรรมของเด็ก ซึ่งพบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่อบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มักจะเป็นเด็กที่ซุกซน มีแบบแผนในการทำกิจกรรมที่ครูจัดให้ เป็นเด็กที่มีความอยากรู้อยากเห็น ชอบการเป็นผู้นำ ส่วนเด็กที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่เลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน มักจะเป็นเด็กที่เงียบๆ ไม่ก้าวร้าวต่อเพื่อน เป็นเด็กที่ไม่ค่อยอยากรู้อยากเห็น มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์น้อย และเป็นเด็กชอบเพื่อน

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบต่างๆ ที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กอายุ 10 – 12 ปี

สมมติฐานในการวิจัย

- 1 เด็กอายุ 10 – 12 ปี ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยจะมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบอื่น
- 2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมากกว่าการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบอื่น

ขอบเขตของการวิจัย

1 ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู

ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 – 6 โรงเรียนวัดเวตวันธรรมมาวาส และโรงเรียนวัดหัวกระบือ อายุระหว่าง 10-12 ปี จำนวนทั้งสิ้น 230 คน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามการรับรู้ของตนเอง หมายถึง คะแนนที่ได้จากแบบสำรวจการรับรู้ตนเองของเด็กเกี่ยวกับพฤติกรรมที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อเด็กทั้งทางด้านการกระทำ และทางด้านคำพูด ซึ่งงานวิจัยนี้วัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูโดยใช้แบบสำรวจการอบรมเลี้ยงดูตามแนวคิดของ Rogers (1972) ซึ่งดัดแปลงมาจากแบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ของนฤมล สิริพันธ์ (2533)

วิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ หมายถึง แบบแผนหรือวิธีการที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองใช้ในการอบรมเลี้ยงดูเด็ก ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 แบบ คือ วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง และวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน ในที่นี้หมายถึงคะแนนที่นักเรียนได้จากการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่

วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่เด็กรู้สึกว่าจะตนเองได้รับการปฏิบัติอย่างยุติธรรม พ่อแม่ให้ความรักความอบอุ่น มีเหตุผล ให้ความยอมรับนับถือความสามารถและความเห็นของเด็ก และให้ความร่วมมือตามโอกาสอันเหมาะสม ในที่นี้หมายถึง คะแนนที่นักเรียนได้จากการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ โดยได้คะแนนในตอนการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มากกว่าคะแนนในตอนการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบทอดทิ้งไม่น้อยกว่า 5 คะแนน

วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่เด็กรู้สึกว่าจะตนเองถูกทอดทิ้งขาดการดูแลเอาใจใส่หรือปล่อยให้ทำอะไรต่างๆได้ตามใจชอบ โดยที่พ่อแม่ไม่ได้ให้คำแนะนำช่วยเหลือ ไม่ให้ความอบอุ่นเท่าที่ควร ในที่นี้หมายถึง คะแนนที่นักเรียนได้จากการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ โดยได้คะแนนในตอนการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งมากกว่าคะแนนในตอนการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และแบบเข้มงวดกวดขัน ไม่น้อยกว่า 5 คะแนน

วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่เด็กรู้สึกว่าจะตนเองไม่ได้รับอิสระเท่าที่ควร ต้องอยู่ในระเบียบวินัยที่พ่อแม่กำหนดให้ หรือถูกควบคุมไม่ให้ได้รับความสะดวกในการกระทำที่ตนต้องการในที่นี้หมายถึง คะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ โดยที่ได้คะแนนในตอนการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน มากกว่าคะแนนในตอนการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และแบบทอดทิ้งไม่น้อยกว่า 5 คะแนน

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาของนักเรียนที่ต้องการประสบความสำเร็จในการทำงาน มีความมุ่งมั่นในการทำงานให้เกิดความสำเร็จ เรียบร้อยถูกต้อง มีความรับผิดชอบในครทำงานให้ได้ผลดี มีความภาคภูมิใจในความสำเร็จของตน

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชายและหญิงในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ที่มีอายุระหว่าง 10-12 ปี
โรงเรียนวัดเวตวันธรรมาวาส และโรงเรียนวัดหัวกระบือ

ผู้ปกครอง หมายถึง พ่อแม่ที่แท้จริง หรือ ในกรณีที่ถูกกลุ่มตัวอย่างไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ จะหมายถึง
บุคคลอื่นในกลุ่มตัวอย่างอยู่ด้วยเวลานานที่สุด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็ก
อายุ 10 – 12 ปี

บทที่ 2

วิธีการดำเนินงานวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กอายุ 10-12 ปี

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 – 6 อายุระหว่าง 10-12 ปี โรงเรียนวัดเวตวันธรรมवास และโรงเรียนวัดหัวกระบือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 จำนวนทั้งสิ้น 230 คน โดยจำแนกรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 3 แบบ คือ

1 แบบประชาธิปไตย	จำนวน 100 คน
2 แบบทอดทิ้ง	จำนวน 100 คน
3 แบบเข้มงวดกวดขัน	จำนวน 30 คน

เนื่องจากรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง ผู้วิจัยใช้เด็กนักเรียนจำนวน 30 คน เพื่อเป็นตัวแทนของกลุ่มประชากรในการวิเคราะห์ข้อมูล เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวค่อนข้างหายาก โดยอ้างอิงจากการวิจัยของกันตวรรณ มีสมสาร (2544) ได้แสดงค่าร้อยละของจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามโดยรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งคิดเป็นร้อยละ 9.76

เครื่องมือและคุณภาพของเครื่องมือ

1 แบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่

ลักษณะของแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้เป็นการให้นักเรียนรายงานตนเอง จำนวน 60 ข้อ แบ่งออกเป็น 3 ตอน ตอนละ 20 ข้อ โดยที่

ข้อที่ 1, 4, 7, ..., 58 เป็นการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง

ข้อที่ 2, 5, 8, ..., 59 เป็นการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

ข้อที่ 3, 6, 9, ..., 60 เป็นการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน

ในการตอบแบบสอบถาม เนื่องจากแบบทดสอบนี้ เป็นแบบสอบถามประเภทมาตราส่วน
ประมาณค่า 5 ระดับ ตามระดับมากน้อยของวิธีการที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อนักเรียนผู้ตอบแบบสอบถามดังนี้

มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

คะแนน 5 4 3 2 1

การตอบให้นักเรียนกาเครื่องหมาย (X) ลงในช่องว่างที่แทนระดับความมากน้อยของพฤติกรรมที่
พ่อแม่ปฏิบัติต่อนักเรียนเพียง 1 ช่องเท่านั้น ในแต่ละข้อ

เกณฑ์การให้คะแนน

นำคะแนนในแต่ละตอนตอนละ 20 ข้อ มารวมกันเฉพาะแต่ละตอน หากนักเรียนคนใดได้คะแนน
ตอนหนึ่งตอนใดมากกว่าคะแนนรองลงมาไม่ต่ำกว่า 5 คะแนน จึงถือว่านักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดู
ตามประเภทที่ได้คะแนนสูงสุดนั้น

คุณภาพแบบสอบถาม

ความตรง

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางจิตวิทยา เพื่อพิจารณาข้อกระทงในแต่ละด้านของแบบ
สำรวจการอบรมเลี้ยงดู

ความเที่ยง

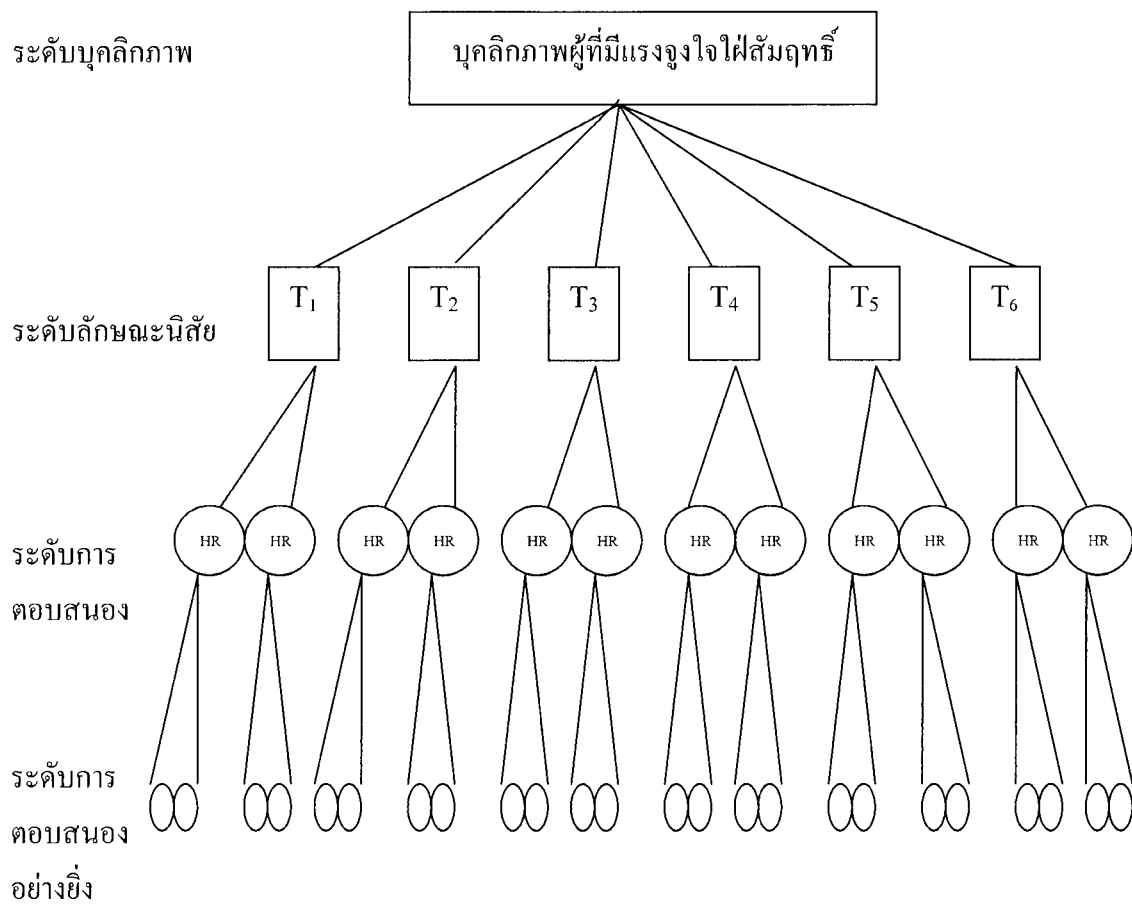
การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ไปทดลองก่อนทดสอบจริง
กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิจัยจากโรงเรียนวัดเวตวันธรรมมาวาส ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6
จำนวน 30 คน ทำแบบนำแบบสอบถามวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ และนำข้อมูลที่ได้จากการทดลอง
มาวิเคราะห์หาค่าจากสูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของ Cronbach ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงของการ
อบรมเลี้ยงดู ดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 3 รูปแบบ

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู	ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา
1 การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย	0.83
2 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน	0.82
3 การอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง	0.81

2 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ผู้วิจัยนำแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนายเกรียงศักดิ์ ศรีสมบัติ โดยใช้องค์ประกอบของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่ง สุพจน์ สิ้นสุวงศ์ (2527) ได้วิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) ซึ่งได้อาศัยพฤติกรรมนิยมในลักษณะบุคลิกภาพของ Eysenck (1970 อ้างถึงใน สุพจน์ สิ้นสุวงศ์วัฒน์, 2527) สุพจน์ สิ้นสุวงศ์ (2527) ได้กำหนดแบบจำลองเชิงทฤษฎีของบุคลิกภาพของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยอาศัยทฤษฎีการจัดระบบบุคลิกภาพของ Eysenck ดังภาพประกอบที่ 5

ภาพประกอบแสดงแบบจำลองเชิงทฤษฎีของบุคลิกภาพผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

หมายเหตุ T หมายถึง ลักษณะนิสัย (Traits)

HR หมายถึง การตอบสนองที่เป็นนิสัย (Habitual Response)

จากแบบจำลองเชิงทฤษฎีของบุคลิกภาพของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จึงได้กำหนดลักษณะผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ออกเป็น 6 ด้าน ดังนี้

T₁ ลักษณะนิสัย 1 : ความทะเยอทะยาน (Aspiration)

HR₁ - การตั้งระดับความคาดหวังไว้สูง (ข้อ 48)

HR₂ - การพยายามไปสู่สถานะอื่นที่สูงขึ้น (ข้อ 42)

HR₃ - ให้คนอื่นรู้จักด้วยผลงาน (ข้อ 36)

HR₄ - ต้องการชัยชนะเมื่อมีการแข่งขัน (ข้อ 30)

HR₅ - ต้องการดีเด่นเหนือคนอื่น (ข้อ 24)

- HR₆ - ต้องการให้งานของคนสำเร็จในระดับสูง (ข้อ 18)
 - HR₇ - ต้องการความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน (ข้อ 12)
 - HR₈ - เลือกกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขัน หรือ ฝึกความชำนาญ (ข้อ 6)
- รวมทั้งหมดมี 8 ข้อ ได้แก่ข้อ 6, 12, 18, 24, 30, 42 และ 48

T₂ ลักษณะนิสัย 2 : ความกระตือรือร้น (Energetic)

- HR₉ - มีความขยันขันแข็ง (ข้อ 47)
 - HR₁₀ - มีความเอาใจใส่ (ข้อ 17)
 - HR₁₁ - เต็มใจและตั้งใจจริงในการทำงาน (ข้อ 41)
 - HR₁₂ - มีความอดทนสูง (ข้อ 35)
 - HR₁₃ - ทำงานที่ได้รับมอบหมายทันทีไม่ผัดวันประกันพรุ่ง (ข้อ 29)
 - HR₁₄ - มานะพยายามที่จะทำงานให้เสร็จอย่างมีประสิทธิภาพ (ข้อ 23)
 - HR₁₅ - สนุกสนานในการทำงาน (ข้อ 17)
 - HR₁₆ - เห็นคุณค่าของเวลา (ข้อ 11)
 - HR₁₇ - อาสาทำงานที่ตนถนัด (ข้อ 5)
 - HR₁₈ - ไม่ย่อท้อต่องานที่ยุ่งยาก (ข้อ 35)
- รวมทั้งหมดมี 8 ข้อ ได้แก่ข้อ 5, 11, 17, 23, 29, 35, 41 และ 47

T₃ ลักษณะนิสัย 3 : ด้านความกล้าเสี่ยง (Moderate Risk Taking)

- HR₁₉ - กล้าตัดสินใจในการกระทำต่างๆ (ข้อ 4 และ 46)
 - HR₂₀ - เลือกทำในสิ่งที่เป็นไปได้มีความยากเหมาะสมกับความสามารถ (ข้อ 40)
 - HR₂₁ - มุ่งความสำเร็จมากกว่าหลีกเลี่ยงความล้มเหลว (ข้อ 34)
 - HR₂₂ - ทำทุกสิ่งด้วยความมั่นใจ (ข้อ 28)
 - HR₂₃ - ไม่เชื่อโชคกลาง หรือสิ่งมหัศจรรย์ (ข้อ 22)
 - HR₂₄ - กล้าได้ กล้าเสีย (ข้อ 16)
 - HR₂₅ - เลือกงานที่ยาก และท้าทายความสามารถ (ข้อ 10)
- รวมทั้งหมดมี 8 ข้อ ได้แก่ข้อ 4, 10, 16, 22, 28, 40 และ 46

T₄ ลักษณะนิสัย 4 : ความรับผิดชอบต่อตนเอง (Individual Responsibility)

- HR₂₆ - การทำงานมุ่งสู่ความสำเร็จเพื่อความพึงพอใจของตนเอง (ข้อ 45)
- HR₂₇ - การปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น (ข้อ 39)
- HR₂₈ - แม้ถูกรบกวนในขณะที่ทำงานก็จะทำงานนั้นให้สำเร็จ (ข้อ 33)

- HR₂₉ - รักษาสิทธิและหน้าที่ของตนเองอย่างเคร่งครัด (ข้อ 3 และ 9)
 HR₃₀ - มีความผูกพันกับงานที่ได้รับมอบหมาย (ข้อ 21)
 HR₃₁ - กล้ารับผิดชอบในผลงานของตน (ข้อ 15)
 รวมทั้งหมดมี 8 ข้อ ได้แก่ข้อ 3,9,15,21,27,33,39 และ 45

T₅ ลักษณะนิสัย 5 : การรู้จักวางแผน (Planning)

- HR₃₂ - การมีแบบแผนในการทำงาน (ข้อ 38)
 HR₃₃ - มีจุดประสงค์ในการทำงานที่เด่นชัด (ข้อ 44)
 HR₃₄ - มองเห็นลู่ทางในการทำงานอย่างเป็นขั้นตอน (ข้อ 38)
 HR₃₅ - เล็งเห็นการณ์ไกล (ข้อ 32)
 HR₃₆ - มีความมุ่งมั่นที่ยาวนานเกี่ยวกับความสำเร็จในชีวิต (ข้อ 32)
 HR₃₇ - มีความรอบคอบและรวบรวมรายละเอียดก่อนตัดสินใจ (ข้อ 14)
 HR₃₈ - การทำงานอย่างรัดกุม ประณีต และเป็นระเบียบ (ข้อ 20)
 HR₃₉ - การแสดงออกความคิดที่กล้าแสดงออกแล้ว (ข้อ 26)
 HR₄₀ - ผูกพันกับอนาคตมากกว่าอดีต หรือ ปัจจุบัน (ข้อ 8)
 HR₄₁ - เลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก (ข้อ 2)
 รวมทั้งหมดมี 8 ข้อ ได้แก่ข้อ 2, 8, 14, 20, 26, 32, 38 และ 44

T₆ ลักษณะนิสัย 6 : ความมีเอกลักษณ์ (Unique of Characteristic)

- HR₄₂ - การริเริ่มสิ่งต่างๆด้วยความคิดของตนเอง (ข้อ 7,37 และ 43)
 HR₄₃ - เป็นตัวของตัวเองสูง (ข้อ 31 และ 43)
 HR₄₄ - มีอิสระในการแสดงออก (ข้อ 1 และ 43)
 HR₄₅ - สนใจเหตุการณ์หรือสิ่งใหม่ๆ (ข้อ 25)
 HR₄₆ - การใช้ความคิดหรือทฤษฎีใหม่ๆ ในการแก้ปัญหา (ข้อ 19)
 HR₄₇ - การกระทำที่ไม่ซ้ำแบบใคร (ข้อ 13)
 รวมทั้งหมดมี 8 ข้อ ได้แก่ข้อ 1, 7, 13, 19, 25, 31, 37 และ 43

การให้คะแนนรายข้อ มีช่วงคะแนน 1- 5 ซึ่งข้อคำถามเป็นมาตรฐานค่าแบบ Likert Scale มีคะแนนแต่ละข้อดังนี้

จริงมากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับผู้ตอบมากที่สุด	ให้คะแนน 5 คะแนน
จริงมาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับผู้ตอบมาก	ให้คะแนน 4 คะแนน

จริงปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับผู้ตอบปานกลาง ให้คะแนน 3 คะแนน
 จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับผู้ตอบน้อย ให้คะแนน 2 คะแนน
 ไม่จริงเลย หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับผู้ตอบเลย ให้คะแนน 1 คะแนน

ยกเว้นข้อความนั้นมีความหมายเป็นลบ การให้คะแนนเป็นดังนี้

จริงมากที่สุด ให้คะแนน 1 คะแนน
 จริงมาก ให้คะแนน 2 คะแนน
 จริงปานกลาง ให้คะแนน 3 คะแนน
 จริงน้อย ให้คะแนน 4 คะแนน
 ไม่จริงเลย ให้คะแนน 5 คะแนน

ข้อความทางบวก ได้แก่ข้อ 1, 2, 3, 5,6, 11, 12, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 24, 25, 26, 29, 31, 32, 34, 36, 39, 40, 41, 42, 45, 47 และ 48

ข้อความทางลบ ได้แก่ข้อ 4, 7, 8, 9, 10, 13, 14, 15, 22, 23, 27, 28, 30, 33, 35, 37, 38, 43, 44 และ 46

คุณภาพแบบสอบถาม

ความตรง

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางจิตวิทยา เพื่อพิจารณาข้อกระทงในแต่ละด้านของแบบสำรวจการอบรมเลี้ยงดู

ความเที่ยง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ไปทดลองก่อนทดสอบจริงกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิจัยจากโรงเรียนวัดเวตวันธรรมवास ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 จำนวน 30 คน มาทดสอบความเที่ยง โดยใช้วิธีการทดสอบความสอดคล้องภายในของแบบทดสอบจากสูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของ Cronbach ได้ค่าอัลฟาของแบบสอบถามชุดนี้เท่ากับ 0.88

วิธีดำเนินวิจัย

1 ผู้วิจัยติดต่อขออนุมัติหนังสือจากคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือจากโรงเรียนในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2 ผู้วิจัยนำหนังสืออนุมัติจากคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยไปขออนุญาตเก็บข้อมูลจากโรงเรียนสหศึกษา ในสังกัดกรมสามัญ กระทรวงศึกษาธิการ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 – 6 โรงเรียนวัดเวตวันธรรมาวาส และโรงเรียนวัดหัวกระบือ

3 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลด้วยตนเองจากกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 จากนั้นนำแบบสอบถามมาตรวจความสมบูรณ์จากการตอบแบบสอบถาม

4 แบบสอบถามที่มีความเรียบร้อยสมบูรณ์ จะถูกนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ และนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้ ค่าสถิติต่าง ๆ ดังนี้

- 1 นำคะแนนที่ได้จากแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มาหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD) ของกลุ่มตัวอย่างโดยจำแนกตามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 3 แบบ
- 2 วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) ของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 3 แบบ
- 3 ทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธีของ Tukey เมื่อพบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 3 แบบ
- 4 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 3 แบบโดยใช้วิธีวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Correlation Coefficient)

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 3 รูปแบบ คือ ประชาธิปไตย เข้มงวดกวดขันและทอดทิ้งที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กอายุ 10 – 12 ปี โดยทำการศึกษาเชิงสำรวจกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ในโรงเรียนสหศึกษา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 ทั้งเพศหญิงและเพศชาย จำนวน 230 คน โดยจำแนกตามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 3 แบบ ซึ่งตัวแปรในการศึกษาและสมมติฐานในการวิจัยมีดังนี้

ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู

ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

สมมติฐานในการวิจัย

1 เด็กอายุ 10 – 12 ปี ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยจะมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบอื่น

2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมากกว่าการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบอื่น

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 4 ตารางดังนี้

ตารางที่ 1 ค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนที่ได้จากแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กจำแนกตามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู

ตารางที่ 2 วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) ของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ตารางที่ 3 วิเคราะห์ความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นรายคู่โดยวิธี Tukey จำแนกตามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู

ตารางที่ 4 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูกับคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยใช้การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

ตารางที่ 1 คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แยกตามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู (N = 230)

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
1 แบบประชาธิปไตย (n=100)	165.16	16.49
2 แบบทอดทิ้ง (n=30)	145.63	9.39
3 แบบเข้มงวดกวดขัน (n=100)	153.18	12.64

จากตารางที่ 1 แสดงคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำแนกตามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีค่าเฉลี่ยของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เท่ากับ 165.16 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 16.49 กลุ่มตัวอย่างที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เท่ากับ 145.63 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.39 กลุ่มตัวอย่างที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน มีค่าเฉลี่ยของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เท่ากับ 153.18 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 12.64

โดยสรุป คือ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากที่สุด และมีการกระจายคะแนนเป็นอันดับหนึ่ง ส่วนรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันมีค่าเฉลี่ยของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการกระจายคะแนนรองลงมา และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งมีค่าเฉลี่ยของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการกระจายคะแนนน้อยที่สุด

จากนั้น เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 3 กลุ่ม ผู้วิจัยจึงนำค่าเฉลี่ยคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทั้ง 3 กลุ่ม มาวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) และนำเสนอผลการวิเคราะห์ในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 3 กลุ่ม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	11956.23	5978.114	28.373**
ภายในกลุ่ม	227	45267.17	199.415	-
ทั้งหมด	229	57223.40	-	-

** $p < .01 (F_{2,227}) = 2.65$

จากตาราง 2 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบทอดทิ้ง แบบเข้มงวดกวดขัน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .01 ดังนั้นจึงต้องทดสอบรายคู่ของคะแนนเฉลี่ยแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 3 กลุ่ม เพื่อให้ทราบว่า คะแนนเฉลี่ยแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน ได้ผลดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยคะแนนแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 3 กลุ่ม

ค่าเฉลี่ย	รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู	1	2	3
165.16	1 แบบประชาธิปไตย	-	11.98**	19.53**
145.63	2 แบบทอดทิ้ง		-	-7.55
153.18	3 แบบเข้มงวดกวดขัน			-

** $P < .01$

จากตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแต่ละกลุ่ม เมื่อนำมาทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Tukey พบว่า ค่าเฉลี่ยของแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยและการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .01 และค่าเฉลี่ยของแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มรูปแบบ

การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยและการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .01 ส่วนค่าเฉลี่ยของแรงงูใจไฟ้สัมผัสของกลุ่มรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งและการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .01 ดังนั้นพบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีคะแนนเฉลี่ยแรงงูใจไฟ้สัมผัสสูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งและการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน ซึ่งผลนี้สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้

ส่วนผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการอบรมเลี้ยงดูกับคะแนนแรงงูใจไฟ้สัมผัสด้วยค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) ได้ผลดังแสดงตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการอบรมเลี้ยงดูกับคะแนนแรงงูใจไฟ้สัมผัส โดยใช้วิธีวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู	ค่าสหสัมพันธ์
1 แบบประชาธิปไตย	.520**
2 แบบทอดทิ้ง	.369*
3 แบบเข้มงวดกวดขัน	.470**

** $p < .01$

* $p < .05$

จากตารางที่ 4 จะเห็นได้ว่าคะแนนแรงงูใจไฟ้สัมผัส กับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู โดยรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีค่าสหสัมพันธ์สูงสุด .520 ที่ระดับนัยสำคัญ.01 รองลงมาตามลำดับ คือ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน มีค่าสหสัมพันธ์ .470 ที่ระดับนัยสำคัญ.01 และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งมีค่าสหสัมพันธ์ต่ำที่สุด คือ .369 ที่ระดับนัยสำคัญ.05 ซึ่งผลนี้สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบต่างๆ ที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กอายุ 10 – 12 ปี โดยมีสมมติฐาน 2 ข้อด้วยกัน คือ

สมมติฐานที่ 1 เด็กอายุ 10 – 12 ปี ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยจะมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบอื่น

สมมติฐานที่ 2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมากกว่าการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบอื่น

จากผลการวิจัยเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กอายุ 10 – 12 ปี กับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู พบว่าเด็กอายุ 10 – 12 ปี ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบที่แตกต่างกันจะมีคะแนนเฉลี่ยของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทดสอบวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่โดยวิธี Tukey ดังในตารางที่ 3 พบว่าเด็กอายุ 10 – 12 ปี ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบประชาธิปไตย จะมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กอายุ 10 – 12 ปี ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง และการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยละเลยมีคะแนนไม่แตกต่างจากการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน จากนั้นผู้วิจัยได้นำไปหาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 3 แบบ โดยใช้วิธีวิเคราะห์สหสัมพันธ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมากกว่าการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบอื่น

ผลการวิจัยสามารถอภิปรายได้ดังนี้

เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย จะมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบอื่น เนื่องจากการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้พ่อแม่มีความเอาใจใส่ให้ความรักความอบอุ่นกับเด็ก และให้เด็กทำตามความต้องการของพ่อแม่ ในขณะที่เด็กนั้นก็มี การตอบสนองต่อความ

ต้องการของเด็กไปพร้อมๆกันด้วย โดยที่พ่อแม่จะใช้เหตุผล พูดยุให้เด็กเชื่อฟังและปฏิบัติตามรับฟังความคิดเห็นของเด็ก ยอมรับในการตัดสินใจของเด็ก พ่อแม่ยอมรับสิทธิและความสามารถของเด็ก พร้อมทั้งยังเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นของครอบครัวเด็ก (Maccoby and Martin, 1983) นอกจากนี้ยังพบว่า พ่อแม่ที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยจะมีความเชื่อมั่นในความสามารถของเด็กอีกด้วย (Stipek & Gralinski, 1991)

ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยนั้น พ่อแม่จะคอยชี้แนะและช่วยเหลือเด็ก เปิดโอกาสให้เด็กในการตัดสินใจ มีเหตุผล อธิบายเหตุผล ยอมให้เด็กคัดค้านได้และรับฟังเหตุผลของเด็ก มีการตอบสนองทางอารมณ์ของเด็ก และคำนึงถึงความเป็นตัวเองของเด็ก เคารพในความคิดและการตัดสินใจของเด็ก แสดงความภาคภูมิใจในความสามารถของเด็ก (Darling, 1999)

จากรูปแบบการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ล้วนมีผลต่อการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในเด็ก ซึ่งเด็กวัยนี้ต้องการแสดงให้พ่อแม่ของเขาเห็นว่า เขาสามารถที่จะทำสิ่งต่างๆได้ด้วยตนเอง และมีความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งแวดล้อมต่างๆมากขึ้น เขาคิดว่าสิ่งใดที่เขาต้องการเขาจะแสวงหาให้ได้ตามความปรารถนา จึงเป็นระยะที่เขาต้องการแสดงความคิดเห็นและแก้ปัญหาต่างๆ เพื่อแสดงความเป็นผู้ใหญ่ ดังนั้นพ่อแม่จะต้องพยายามสนับสนุนให้เด็กเป็นตัวของตัวเองและให้เขาได้พยายามทำสิ่งต่างๆด้วยตนเอง พ่อแม่ให้โอกาสและฝึกให้เด็กทำอะไรด้วยตัวเองจะเป็นการกระตุ้นให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และจะต้องไม่บังคับเข้มงวดกับเด็กมากเกินไป โดยที่พ่อแม่คอยเน้นในการให้กำลังใจเด็ก (McClelland, 1961) พร้อมทั้งมีการแสดงความชื่นชมเมื่อเด็กพยายามที่จะทำอะไรสำเร็จด้วยตนเอง พ่อแม่เด็กมีการแสดงความรักในการกระทำของเด็ก เช่น การจูบ การกอด เป็นต้น (ทศพร ประเสริฐสุข, 2524) นอกจากนี้พ่อแม่ควรสนับสนุน ยอมรับในความสามารถของเด็ก และส่งเสริมให้เด็กได้มีอิสระให้เด็กได้แสดงความสามารถของเขา และแสดงความคิดสร้างสรรค์ของเขาเอง (Subotnik & Olszewski-Kubilius, 1997) การอบรมเลี้ยงดูรูปแบบนี้สอดคล้องกับงานวิจัยต่างๆที่พบว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีผลทำให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง (Rosen and D' Andrade, 1959; McClelland, 1961; Subotnik and Olszewski-Kubilius, 1997; Baldwin and Kalhorn, 1945; Breese, 1945; Kerka, 2000; Gonzalez, Greenwood and WenHsu, 2000; Morvitz and Motta, 1992)

การอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งนั้น พ่อแม่จะมีพฤติกรรม คือพ่อแม่ไม่เรียกร้อง ไม่ควบคุมพฤติกรรมเด็ก ปล่อยให้เด็กกระทำสิ่งต่างๆตามใจชอบ โดยพ่อแม่ไม่สนใจตอบสนองความต้องการของเด็ก ไม่ได้ให้การสนับสนุน หรือไม่ให้คำแนะนำช่วยเหลือเท่าที่ควร เด็กจะรู้สึกว่าเขาเองไม่ได้รับความรัก ความอบอุ่น พ่อแม่ไม่สนใจเขา ถูกทอดทิ้ง (Lamborn et al., 1991; Kurdek & Fine, 1994) เนื่องจากเด็กใน

วัยนี้ยังต้องการความรักความเอาใจใส่ของพ่อแม่ การได้รับคำชื่นชมจากพ่อแม่ เพื่อให้รู้สึกว่าเด็กมีคุณค่า (Ochse, 1993; Rhodes, 1997) การอบรมเลี้ยงดูที่ไม่มีผู้ใหญ่คอยแนะนำและให้กำลังใจ ทำให้เด็กรู้สึกว่าตนเองไม่มีความสามารถ ไม่มีความรู้สึกยกย่องตนเอง (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2546) ไม่มีเป้าหมายในชีวิต ทำให้เด็กสนใจด้านการเรียนน้อย (Kurdek and Fine, 1994) เด็กจึงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ (Hatfield, Ferguson and Alpert, 1967; Ochse, 1993; Rhodes, 1997) ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน พ่อแม่จะใช้อำนาจควบคุมพฤติกรรมของเด็กและยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง โดยไม่ให้โอกาสเด็กตัดสินใจเอง เด็กจะรู้สึกว่าตนถูกปฏิเสธไม่ให้ทำอะไรตามที่เด็กต้องการ ไม่ยอมรับฟังความคิดเห็น เด็กต้องทำตามคำสั่งและความต้องการของพ่อแม่ การอบรมเลี้ยงดูแบบนี้เป็นการจำกัดสิทธิของเด็กมาก ทำให้เด็กถูกจำกัดด้านความคิด หรือ ห้ามไม่ให้ทำอะไรในสิ่งที่เด็กอยากจะทำ พ่อแม่จะห้ามเด็กด้วยคำสั่งหรือการลงโทษต่างๆ ทำให้เด็กรู้สึกผิดและกลัวการถูกลงโทษ เกิดลักษณะพึ่งพิงผู้อื่นสูง มีผลทำให้เด็กรู้สึกไม่แน่ใจในศักยภาพของตนเอง จากงานวิจัยต่างๆพบว่า การอบรมเลี้ยงดูรูปแบบเข้มงวดกวดขัน ทำให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ (Roger, 1972 อ้างถึงในนฤมล สิริพันธ์, 2533; Lambourn et al., 1991; Dornbusch et al., 1987; Bornstein, 1998; Arnold, 1995)

จากลักษณะที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ การเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยผลต่อการพัฒนาให้เด็กเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพราะการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้ ทำให้เด็กมีการพัฒนาด้านต่างๆอย่างเหมาะสม และทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่ดี ซึ่งตรงกับผลการวิจัยครั้งนี้ที่พบว่า เด็กอายุ 10 – 12 ปี ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยจะมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบอื่น และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมากกว่าการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบอื่น

บทที่ 5

สรุปการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบต่างๆ ที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กอายุ 10 – 12 ปี

สมมติฐานในการวิจัย

- 1 เด็กอายุ 10 – 12 ปี ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยจะมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบอื่น
- 2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมากกว่าการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบอื่น

การดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 – 6 อายุระหว่าง 10-12 ปี โรงเรียนวัดเวตวันธรรมवास และ โรงเรียนวัดหัวกระบือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 จำนวนทั้งสิ้น 230 คน โดยจำแนกรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 3 แบบ คือ

1 แบบประชาธิปไตย	จำนวน 100 คน
2 แบบทอดทิ้ง	จำนวน 100 คน
3 แบบเข้มงวดกวดขัน	จำนวน 30 คน

เนื่องจากรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง ผู้วิจัยใช้เด็กนักเรียนจำนวน 30 คน เพื่อเป็นตัวแทนของกลุ่มประชากรในการวิเคราะห์ข้อมูล เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวค่อนข้างหายาก โดย

อ้างอิงจากการวิจัยของกันตวรรณ มีสมสาร (2544) ได้แสดงค่าร้อยละของจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม โดยรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งคิดเป็นร้อยละ 9.76

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ

- 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่
- 2 แบบสอบถามวัดแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์

ตัวแปรในการวิจัย

- 1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู
- 2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ แรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์

การดำเนินรวบรวมข้อมูล

- 1 ผู้วิจัยติดต่อขออนุมัติหนังสือจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือจากโรงเรียนในการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 2 ผู้วิจัยนำหนังสืออนุมัติจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยไปขออนุญาตเก็บข้อมูลจากโรงเรียน สหศึกษาในสังกัดกรมสามัญ กระทรวงศึกษาธิการ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 โรงเรียน วัดเวตวันธรรมาวาสและโรงเรียนวัดหัวกระบือ
- 3 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลด้วยตนเองจากกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 จากนั้นนำแบบสอบถามมาตรวจความสมบูรณ์จากการตอบแบบสอบถาม
- 4 แบบสอบถามที่มีความเรียบร้อยสมบูรณ์ จะถูกนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้และนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้ ค่าสถิติต่างๆดังนี้

- 1 นำคะแนนที่ได้จากแบบวัดแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์มาหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{x}) และส่วน

- เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD) ของกลุ่มตัวอย่างโดยจำแนกตามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ทั้ง 3 แบบ
- 2 วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) ของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 3 แบบ
 - 3 ทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธีของ Tukey เมื่อพบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 3 แบบ
 - 4 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 3 แบบ โดยใช้วิธีวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Correlation Coefficient)

ผลการวิจัย

- 1 เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง และการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
- 2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมากกว่าการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบอื่น

ข้อจำกัดในการวิจัย

- 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เท่ากันระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 3 แบบ การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง จำนวน 30 คน เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวค่อนข้างหายาก ซึ่งอ้างอิงจากการวิจัยของกันตวรรณ มีสมสาร (2544) ได้แสดงค่าร้อยละของจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม โดยมีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งคิดเป็นร้อยละ 9.76
- 2 กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้ไม่สามารถเป็นตัวแทนของประชากรได้อย่างแท้จริง เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลมีเพียง 2 โรงเรียน และเป็นโรงเรียนที่มีระดับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความคล้ายคลึงกันสูง ซึ่งอาจมีผลทำให้การวิเคราะห์ผลข้อมูลคลาดเคลื่อนได้

ข้อเสนอแนะ

- 1 ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามการรับรู้ของพ่อแม่ เพื่อนำไปศึกษาเปรียบเทียบกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่าง
- 2 ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่าง เช่น เพศ ความเชื่อมั่นในตนเอง ทัศนคติ บุคลิกภาพ

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กัณดารรณ มีสมสาร. (2544). การเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กวัยย่างเข้าสู่วัยรุ่นที่ได้รับ การอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบที่แตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เกรียงศักดิ์ ศรีสมบัติ. (2544). ผลของการพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของ นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนเขตชนบทยากจน จังหวัดอำนาจเจริญ. วิทยานิพนธ์ ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชารัตศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิรนาถ จนาศักดิ์. (2544). ปัจจัยคัดสรรที่มีความสัมพันธ์กับอัตมโนทัศน์ของวัยรุ่นตอนกลาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทศพร ประเสริฐสุข. (2524). การสร้างโมเดลการสอนแบบกระบวนการกลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์สำหรับเด็กด้วยสัมฤทธิ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์คุณวุฒิปบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพมาศ อังพระ. (2524). ทฤษฎีบุคลิกภาพและการปรับตัว. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นฤมล สิริพันธ์. (2533). ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ความคิดเห็นเกี่ยวกับ ตนเอง ลำดับการเกิด เพศ และผลสำเร็จทางการเรียนกับพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้น มัธยม ศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บัณฑิตา สักดิ์อุดม. (2523). ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูเด็กกับความมีวินัยในตนเอง ตามการ รับรู้ของนักเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประสาร ทิพย์ธารา. (2521). พัฒนาการเด็กและการอบรมเลี้ยงดู. พระนคร: สำนักพิมพ์แพรวพิทยา
- วาสนา ชัดตียพงษ์. (2540). การศึกษาลักษณะบุคลิกภาพคัดสรรที่สัมพันธ์กับความสำเร็จในการทำงาน ของตัวแทนชายประกันชีวิต. วิทยานิพนธ์ปริญญาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาสังคม บัณฑิต วิทยาลัย: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2546). ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ (รู้เรา รู้เขา). (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์หมอชาวบ้าน.

สารทิ ยงยีน. (2541). การศึกษาความวิตกกังวลในการสอบของวัยรุ่น ที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตาม การรับรู้ของตนเองที่แตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

Hjelle, L.A. & Ziegler, D. J. (1992). *Personality Theories: Basic Assumptions, Research, and Applications*. (3rd ed.). New York: McGRAW – HILL, INC.

Hognughi, M.N. (2004). *Handbook of parenting :Theory and Research for practice*. London : Sage,INC.

Hossler, D. (1992). *Achievement Motivation 1 RUNNING HEAD: ACHIEVEMENT MOTIVATION* Retrieved September, 20, 2005 from www.usm.maine.edu/cepare/pdf/he/factors.pdf –

McClelland, D. C. (1998). *David C. McClelland's motivational needs theory* Retrieved October, 1 , 2005 from <http://www.businessballs.com/davidmcclelland.htm>

McClelland, D. C., & Atkinson, J. W. (1976). *The Achievement Motive*. New York : IRVINGTON, INC.

Pervin, L.A. (2001). *Personality theory and research*. (8th). New York: John Wiley & Sons, INC.

Petri, H.L. (1990). *Motive Theory, Research ,and Applications*. (3rd). New York: Wadsworth, INC.

Ryan, E.L., & Deci, R.M. (1991). *Inner Resourse for school Achievement, Motivation Mediators children' Perception* Retrieved September, 25, 2005 from www.psych.rochester.edu/SDT/documents/1991GrolnickRyanDeci.pdf

Saint Anselm College. *Department of Psychology Senior Theses*. Retrieved September, 15, 2005 from <http://mentalhelp.net/psychhelp/chap4/chap4j.htm>

Stein, G.L., Raedeke, T.D., Glenn, S.D. (1999). *Parental Style and Perceived Parent Initiated Motivational Climate* Retrieved September, 14, 2005 from <http://www.anselm.edu/internet/psych/theses/2005/carney/webpage.html>

Winterbottom, W. (1958). *Theories About the Need for Achievement*. Retrieved September, 15, 2005 from <http://mentalhelp.net/psychhelp/chap4/chap4j.htm>

ภาคผนวก ตัวอย่างแบบสอบถาม

ตัวอย่างแบบวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู

คำชี้แจงในการทำแบบวัด

- 1 แบบวัดฉบับนี้ทำขึ้นเพื่อจะศึกษาความจริงบางประการของบุคคลที่มีลักษณะเดียวกับนักเรียน จึงใคร่ขอความร่วมมือจากนักเรียนได้ตอบแบบวัดตามที่เห็นว่าตนเองเป็นอย่างนั้นจริง
- 2 แบบวัดนี้ไม่มีข้อมูลใดถูกหรือผิด คำตอบทุกข้อจะถูกนำไปใช้ในการวิจัยที่ไม่มีผลทำให้นักเรียนได้รับความเสียหายใดๆทั้งสิ้น
- 3 ในการตอบแบบวัดให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย × ในช่องตัวเลขที่มีข้อความว่า จริงมากที่สุด จริงมาก จริงปานกลาง จริงน้อย ไม่จริงเลย

ความหมายตัวเลือก

จริงมากที่สุด	หมายถึง	ตรงกับตัวฉันมากที่สุด
จริงมาก	หมายถึง	ตรงกับตัวฉันมาก
จริงปานกลาง	หมายถึง	ตรงกับตัวฉันน้อย
ไม่จริงเลย	หมายถึง	ไม่ตรงกับตัวฉันเลย

วิธีการตอบแบบวัดให้นักเรียนใส่เครื่องหมาย × ลงในตัวเลือกที่เห็นว่าตรงกับความคิดของนักเรียน และในแต่ละข้อนักเรียนกาเครื่องหมาย × ได้เพียงช่องเดียวเท่านั้น

ถ้านักเรียนคิดว่าข้อความนี้ตรงกับนักเรียนมากที่สุด ให้ใส่เครื่องหมาย × ลงในช่องที่มีข้อความว่า จริงมากที่สุด ดังนี้

ข้อ	ข้อความ	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	ไม่จริงเลย
0	ฉันอ่านหนังสือเรียนอย่างสม่ำเสมอเพื่อจะได้ประสบความสำเร็จในการเรียน	5	4	3	2	1

ข้อ	ข้อความ	จริง มาก ที่สุด	จริง มาก	จริง ปาน กลาง	จริง น้อย	ไม่ จริง เลย
1	พ่อแม่ไม่สนใจในการคบเพื่อนต่างเพศของฉัน	5	4	3	2	1
2	เมื่อฉันขอความช่วยเหลือไม่ว่าเรื่องใดๆก็ตาม พ่อแม่จะให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี	5	4	3	2	1
3	พ่อแม่คอยควบคุมให้ฉันทำการบ้านเป็นประจำ	5	4	3	2	1
4	เมื่อฉันดูรายการทีวีจนดึก พ่อแม่ไม่เคยว่าฉันเลย	5	4	3	2	1
5	พ่อแม่ยินดีให้ฉันมีส่วนร่วมในกิจกรรมพิเศษของโรงเรียนที่ฉันสนใจ	5	4	3	2	1
6	เมื่อฉันกลับจากโรงเรียนไม่ตรงเวลา มักจะถูกพ่อแม่ตำหนิ	5	4	3	2	1
7	พ่อแม่ไม่สนใจความเป็นอยู่ของฉัน	5	4	3	2	1
8	เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น ฉันสามารถปรึกษาพ่อแม่ได้เสมอ	5	4	3	2	1
9	ถ้าฉันฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ที่พ่อแม่ได้วางไว้ ฉันจะถูกลงโทษ	5	4	3	2	1
10	พ่อแม่ไม่สนใจว่าฉันจะแต่งตัวอย่างไร	5	4	3	2	1
11	เมื่อฉันทำอะไรผิดพลาด พ่อแม่จะตักเตือนและให้อภัย	5	4	3	2	1
12	พ่อแม่คอยปลุกให้ฉันตื่นนอนตามเวลา	5	4	3	2	1
13	พ่อแม่ไม่เคยถามเรื่องการเรียนของฉันเลย	5	4	3	2	1
14	พ่อแม่ชมเชยเมื่อฉันอ่านหนังสือเรียน	5	4	3	2	1
15	เมื่อฉันทำเสื้อผ้าเปื้อน พ่อแม่จะบ่นว่า	5	4	3	2	1
16	พ่อแม่ไม่ให้โอกาสฉันที่จะพูดคุยปรึกษาได้เลย	5	4	3	2	1
17	พ่อแม่อนุญาตให้ฉันออกไปเที่ยวนอกบ้านตามสมควร	5	4	3	2	1
18	พ่อแม่ไปรับไปส่งฉันที่โรงเรียนทุกวัน	5	4	3	2	1
19	พ่อแม่ไม่เคยเอาใจใส่ดูแลเมื่อฉันไม่สบาย	5	4	3	2	1
20	เมื่อฉันทำผิดระเบียบของครอบครัว พ่อแม่จะชี้แจงความผิดก่อนแล้วจึงลงโทษ	5	4	3	2	1
21	พ่อแม่ไม่ให้โอกาสฉันเลือกซื้อเสื้อผ้าที่ฉันชอบ	5	4	3	2	1
22	เมื่อฉันขอเงิน พ่อแม่จะคว้าเสมอ	5	4	3	2	1

ข้อ	ข้อความ	จริง มาก ที่สุด	จริง มาก	จริง ปาน กลาง	จริง น้อย	ไม่ จริง เลย
23	เมื่อฉันแสดงความคิดเห็น พ่อแม่จะรับฟังฉันเสมอ	5	4	3	2	1
24	พ่อแม่ชอบถามเกี่ยวกับเพื่อนๆ ที่ฉันคบอยู่	5	4	3	2	1
25	พ่อแม่ปล่อยให้ฉันอยู่บ้านตามลำพังเป็นประจำ	5	4	3	2	1
26	พ่อแม่ให้โอกาสฉันคบเพื่อนต่างเพศตามสมควร	5	4	3	2	1
27	พ่อแม่คอยอบรมสั่งสอนให้ฉันอยู่ในระเบียบ	5	4	3	2	1
28	เมื่อฉันแจ้งผลการเรียนให้พ่อแม่ทราบ พ่อแม่มักจะ รู้สึกเฉยๆ	5	4	3	2	1
29	พ่อแม่ภูมิใจในความสามารถของฉัน	5	4	3	2	1
30	เมื่อฉันออกไปนอกบ้าน พ่อแม่จะซักถามรายละเอียด กับฉัน เช่น ไปทำอะไร ไปพบใคร ที่ไหน	5	4	3	2	1
31	พ่อแม่ไม่สนใจที่จะรับฟังความคิดเห็นของฉัน	5	4	3	2	1
32	เมื่อเกิดการทะเลาะกันระหว่างพี่น้อง พ่อแม่จะ ตัดสินอย่างยุติธรรม	5	4	3	2	1
33	บางครั้งพ่อแม่ทำโทษฉันต่อหน้าคนอื่น	5	4	3	2	1
34	ฉันใส่เสื้อผ้าที่ขาดและเก่า พ่อแม่ก็ไม่เคยสนใจ	5	4	3	2	1
35	เมื่อผลการเรียนของฉันไม่ดี พ่อแม่จะคอยปลอบโยน และให้กำลังใจฉัน	5	4	3	2	1
36	พ่อแม่ไม่อนุญาตให้ฉันอ่านหนังสือการ์ตูนหรือเล่น เกม	5	4	3	2	1
37	พ่อแม่ไม่เคยมีเวลาให้ฉันเลย	5	4	3	2	1
38	เมื่อมีความคิดเห็นไม่ตรงกัน พ่อแม่กับฉันจะพูดคุย ทำความเข้าใจกัน	5	4	3	2	1
39	พ่อแม่ทำโทษฉันทุกครั้งที่ทำผิด ทั้งๆที่บางครั้งเป็น ความผิดเล็กน้อย	5	4	3	2	1
40	พ่อแม่ไม่สนใจว่าฉันจะออกไปเล่นกับใคร	5	4	3	2	1
41	พ่อแม่ไม่เคยลงโทษฉันโดยใช้อารมณ์	5	4	3	2	1
42	ฉันไม่มีโอกาสได้ซื้อของเล่นหรือสิ่งของต่างๆ ได้ ตามที่ฉันชอบ	5	4	3	2	1

ข้อ	ข้อความ	จริง มาก ที่สุด	จริง มาก	จริง ปาน กลาง	จริง น้อย	ไม่ จริง เลย
43	พ่อแม่ปล่อยให้ฉันไปเที่ยวได้ตามสบาย โดยไม่ต้องขออนุญาต	5	4	3	2	1
44	พ่อแม่เปิดโอกาสให้ฉันเลือกสถานที่ที่จะไปเที่ยวร่วมกับสมาชิกในครอบครัว	5	4	3	2	1
45	เวลาฉันไปนอกบ้านพ่อแม่มักจะให้ไปกับผู้ใหญ่ที่ไว้ใจได้	5	4	3	2	1
46	การทะเลาะวิวาทของลูกๆ พ่อแม่ไม่เอาใจใส่ปล่อยให้พี่ๆ น้องๆ จัดการกันเอง	5	4	3	2	1
47	พ่อแม่สนับสนุนให้ฉันคิดและทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง	5	4	3	2	1
48	เมื่อพ่อแม่สั่งให้ฉันทำอะไร ฉันต้องทำตามเสมอ	5	4	3	2	1
49	พ่อแม่ไม่เคยไปพบครูในวันประชุมผู้ปกครอง	5	4	3	2	1
50	เมื่อฉันทำความดีพ่อแม่จะให้คำยกย่องชมเชย	5	4	3	2	1
51	เมื่อฉันสอบได้คะแนนต่ำ จะถูกพ่อแม่ลงโทษเสมอ	5	4	3	2	1
52	พ่อแม่ปล่อยให้ฉันตัดสินใจเอง โดยไม่ให้คำแนะนำหรือช่วยเหลือ	5	4	3	2	1
53	พ่อแม่ให้โอกาสฉันแสดงความคิดเห็นได้เสมอ	5	4	3	2	1
54	ฉันจะแสดงความคิดเห็นได้ต่อเมื่อพ่อแม่อนุญาต	5	4	3	2	1
55	เมื่อฉันไปค้างที่อื่นพ่อแม่ก็ไม่สนใจจะซักถาม	5	4	3	2	1
56	พ่อแม่ให้อิสระในการเลือกศึกษาต่อตามความถนัดของฉัน	5	4	3	2	1
57	พ่อแม่ไม่ยอมให้ฉันออกเที่ยวนอกบ้านตามลำพัง	5	4	3	2	1
58	เมื่อฉันพูดจาหยาบคาย พ่อแม่ไม่เคียดว่ากล่าวตักเตือน	5	4	3	2	1
59	เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นในครอบครัว พ่อแม่ยินดีให้ฉันมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา	5	4	3	2	1
60	พ่อแม่ไม่ยอมให้ฉันคบเพื่อนต่างเพศ เพราะกลัวจะเสียเด็ก	5	4	3	2	1

ตัวอย่างแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

คำชี้แจงในการทำแบบวัด

1 แบบวัดฉบับนี้ทำขึ้นเพื่อจะศึกษาความจริงบางประการของบุคคลที่มีลักษณะเดียวกับนักเรียน จึงใคร่ขอความร่วมมือจากนักเรียนได้ตอบแบบวัดตามที่เห็นว่าตนเองเป็นอย่างนั้นจริง

2 แบบวัดนี้ไม่มีข้อมูลใดถูกหรือผิด คำตอบทุกข้อจะถูกนำไปใช้ในการวิจัยที่ไม่มีผลทำให้นักเรียนได้รับความเสียหายใดๆทั้งสิ้น

3 ในการตอบแบบวัดให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย × ในช่องตัวเลขที่มีข้อความว่า จริงมากที่สุด จริงมาก จริงปานกลาง จริงน้อย ไม่จริงเลย

ความหมายตัวเลือก

จริงมากที่สุด หมายถึง ตรงกับตัวฉันมากที่สุด

จริงมาก หมายถึง ตรงกับตัวฉันมาก

จริงปานกลาง หมายถึง ตรงกับตัวฉันน้อย

ไม่จริงเลย หมายถึง ไม่ตรงกับตัวฉันเลย

วิธีการตอบแบบวัดให้นักเรียนใส่เครื่องหมาย × ลงในตัวเลือกที่เห็นว่าตรงกับความคิดของนักเรียน และในแต่ละข้อนักเรียนกาเครื่องหมาย × ได้เพียงช่องเดียวเท่านั้น

ถ้านักเรียนคิดว่าข้อความนี้ตรงกับนักเรียนมากที่สุด ให้ใส่เครื่องหมาย × ลงในช่องที่มีข้อความว่าจริงมากที่สุด ดังนี้

ข้อ	ข้อความ	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	ไม่จริงเลย
0	ฉันอ่านหนังสือเรียนอย่างสม่ำเสมอเพื่อจะได้ประสบความสำเร็จในการเรียน	5	4	3	2	1

ข้อ	ข้อความ	จริง มาก ที่สุด	จริง มาก	จริง ปาน กลาง	จริง น้อย	ไม่ จริง เลย
1	ในการเรียนวิชาศิลปะศึกษา ฉันชอบมากถ้าหากครูให้วาดภาพ โดยคิดเองมากมีแบบให้ดู	5	4	3	2	1
2	เมื่อมีโอกาสเลือกเพื่อนในการรวมกลุ่ม ฉันคำนึงถึง ความสามารถของเพื่อนก่อนอย่างอื่น	5	4	3	2	1
3	ฉันจะตัดผมก็ต่อเมื่อรู้ตัวว่ายาวพอสมควร โดยไม่ต้องรอให้ครู เตือน	5	4	3	2	1
4	ฉันยอมรับว่าฉันเป็นบุคคลที่ตัดสินใจทำสิ่งต่างๆ ได้ช้า	5	4	3	2	1
5	ฉันอาสาทำงานที่ตนถนัดอย่างขยันขันแข็ง	5	4	3	2	1
6	ฉันอยากเรียนต่อในโรงเรียนที่มีการสอบแข่งขันเข้าเรียน	5	4	3	2	1
7	ฉันชอบครูที่มีการสอนแบบสรุปเนื้อหาให้มากกว่าให้สรุป เนื้อหาเอง	5	4	3	2	1
8	ในการสอบปลายภาคแต่ละครั้งที่มีการสอบหลายๆวัน ติดต่อกัน เมื่อสอบวันหนึ่งๆผ่านไป ถ้าฉันทำไม่ได้ ฉันมักจะ คิดแต่เรื่องที่สอบผ่านไปแล้ว	5	4	3	2	1
9	ถ้าวิชาใดที่ครูไม่เรียกชื่อฉัน ฉันจะไม่อยากเข้าเรียน	5	4	3	2	1
10	ในการทำการบ้านวิชาคณิตศาสตร์ ฉันชอบข้อที่ง่ายๆ	5	4	3	2	1
11	ฉันเชื่อและปฏิบัติตามคำกล่าวที่ว่า	5	4	3	2	1
12	เมื่อทำงานชิ้นหนึ่งๆเสร็จแล้ว ฉันอยากทำงานที่มีลักษณะยาก ขึ้นเรื่อยๆ	5	4	3	2	1
13	เมื่อครูสั่งให้วาดภาพตามใจ ฉันจะวาดรูปที่มีลักษณะคล้ายๆ กับรูปภาพของเพื่อนๆ	5	4	3	2	1
14	ก่อนที่จะส่งการบ้าน ฉันจะส่งทันทีไม่ค่อยได้ทบทวน	5	4	3	2	1
15	เมื่อฉันทำผิดพลาด ฉันจะหาสาเหตุ และพบว่ามักจะเกิดกับคน อื่น	5	4	3	2	1
16	ฉันมักจะเลือกทำงานในลักษณะที่คนอื่นๆ ไม่กล้าทำ	5	4	3	2	1
17	ฉันเอาใจใส่และมีความสุขสนุกสนานในการเรียนทุกๆวิชา	5	4	3	2	1

ข้อ	ข้อความ	จริง มาก ที่สุด	จริง มาก	จริง ปาน กลาง	จริง น้อย	ไม่ จริง เลย
18	ในการสอบแต่ละครั้ง ฉันจะพยายามสอบให้ได้คะแนนสูง	5	4	3	2	1
19	ในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ ฉันชอบข้อที่ต้องใช้ความคิดพลิกแพลง	5	4	3	2	1
20	สมุดจดของฉันจะห่อปกหรือขีดเส้นใต้อย่างดีในทุกวิชาที่เรียน	5	4	3	2	1
21	ในขณะที่ป่วย ถ้ามีการบ้านหรืองานที่ค้างอยู่ ฉันอยากเอาการบ้านหรืองานนั้นมาทำให้เสร็จ	5	4	3	2	1
22	เมื่ออ่านคำพยากรณ์โชคชะตาจากหนังสือพิมพ์ทำนายว่า “วันนี้ถ้าทำสิ่งใดจะพบแต่ความล้มเหลว” ฉันมักจะใจคอไม่ดีตลอดวัน	5	4	3	2	1
23	ในการทำงานหรือทำการบ้าน ฉันมักจะทำเสร็จ เพื่อให้ได้ส่งเท่านั้น	5	4	3	2	1
24	เมื่อเล่นว่าว ฉันต้องการให้ว่าวของตนเองขึ้นสูงกว่าคนอื่น ๆ	5	4	3	2	1
25	ฉันอยากให้ครูออกข้อสอบจากที่คุณครูกิดมาใหม่ หรือนำมาจากที่อื่น	5	4	3	2	1
26	ในการตอบคำถามของครู หรือ สนทนากับเพื่อนๆ ฉันมักจะคิดก่อนตอบเสมอ	5	4	3	2	1
27	ฉันไม่กล้าเรียกคะแนนเพิ่ม ถ้าทราบว่าครูตรวจข้อสอบผิด	5	4	3	2	1
28	ฉันมักลังเลใจไม่กล้าทำอะไร เพราะไม่แน่ใจว่าจะเกิดอะไรขึ้น	5	4	3	2	1
29	เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำงาน ฉันรีบทำทันทีที่มีเวลาว่าง ไม่ผัดวันประกันพรุ่ง	5	4	3	2	1
30	ในการแข่งขันกีฬา ฉันไม่คิดผลการแข่งจะชนะหรือแพ้	5	4	3	2	1
31	จะสังเกตว่านิสัยและการแสดงออกของฉันจะไม่ชอบการเปลี่ยนแปลงตามใครง่ายๆ	5	4	3	2	1
32	ทุกวันนี้ ฉันตั้งใจเรียน เพราะในอนาคตจะได้เรียนต่อสูงๆ จะทำงานดีๆ	5	4	3	2	1
33	เมื่อทำกิจกรรมใดๆ อยู่ก็ตาม ถ้ามีสิ่งมารบกวน ฉันจะทำต่อไป ไม่ได้หรือทำผิดพลาด	5	4	3	2	1

ข้อ	ข้อความ	จริง มาก ที่สุด	จริง มาก	จริง ปาน กลาง	จริง น้อย	ไม่ จริง เลย
34	เมื่อประสบความล้มเหลวในงานอย่างหนึ่ง ฉันจะคิดหาวิธีใหม่ๆ ที่จะทำงานนั้นให้สำเร็จให้ได้	5	4	3	2	1
35	เมื่อทำการบ้านข้อที่ยากๆ ผิดแล้วผิดอีก ฉันจะหมดความอดทนจนเลิกทำ หรือเปลี่ยนไปทำข้อใหม่	5	4	3	2	1
36	ฉันจะบอกให้พ่อแม่ทราบ เมื่อฉันประสบความสำเร็จในการเรียน	5	4	3	2	1
37	ฉันไม่ค่อยจะมีความริเริ่มในการทำสิ่งต่างๆ ด้วยความคิดของตนเอง	5	4	3	2	1
38	ฉันทำงานโดยคำนวณถึงความสะดวกมากกว่าทำตามขั้นตอนหรือแบบแผน	5	4	3	2	1
39	เมื่อถูกครูด่าหาว่าสะเพร่าในการทำงาน ฉันมีความรู้สึกว่าจะต้องปรับปรุงตัวเองมากกว่ารู้สึกท้อแท้ใจ	5	4	3	2	1
40	ในการเล่นกีฬาหรือการเรียน ฉันชอบแข่งขันกับบุคคลที่ฉันคิดว่าเก่งและฉันมีโอกาสชนะ	5	4	3	2	1
41	ฉันเต็มใจและตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมาย แม้ไม่ใช่งานของตนเอง	5	4	3	2	1
42	ฉันพยายามอย่างมากในการที่จะสอบให้ได้อันดับดีกว่าเทอมที่ผ่านมา	5	4	3	2	1
43	ฉันจะทำงานได้ดี ถ้างานนั้นมีเพื่อนคอยช่วยเหลือ	5	4	3	2	1
44	ฉันไม่ทราบว่าการมาเรียนทุกวันนี้มีจุดหมายใด	5	4	3	2	1
45	มีอยู่บ่อยครั้งที่ฉันรู้สึกภาคภูมิใจ เพราะได้ทำงานจำสำเร็จหรือแข่งขันจนชนะ	5	4	3	2	1
46	ฉันยอมรับว่า ฉันไม่กล้าตัดสินใจทำอะไรด้วยตนเอง	5	4	3	2	1
47	ครูหรือเพื่อนๆ มักชมฉันว่าฉันเป็นคนขยันขันแข็ง	5	4	3	2	1
48	ฉันคิดไว้เสมอว่าจะต้องเรียนจนถึงระดับปริญญา	5	4	3	2	1